

ΓΜ 9288
1 ζευγ.
ΑΕΚ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΓΜ 9288

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΚΑΤΑ

ΤΗΝ ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΑΝ ΕΚΦΡΑΣΙΝ
ΑΥΤΟΥ

ΥΠΟ

ΑΛΛΑΝΟΥ ΚΑΡΔΟΚΟΥ.

(ALLAN KARDEC)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.52.Φ5.0014

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΡΜΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΕΡΖΑΚΗ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ 4862.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΚΑΤΑ

ΤΗΝ ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΑΝ ΕΚΦΡΑΣΙΝ
ΑΥΤΟΥ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ.

Κατὰ τὸ 1850 ἐφελκύσθη ἡ προσοχὴ εἰς τὰ ἠνωμένα Κρά-
τη τῆς Ἀμερικῆς, ὑπὸ διαφόρων παραδόξων φαινομένων, συνι-
σταμένων ἐκ θορύβων, κτυπημάτων, καὶ κινήσεων ἀντικει-
μένων, ἄνευ γνωστῆς αἰτίας.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα συχνάκις συνέβαινον αὐτομάτως με-
σπανίαν ἔντασιν καὶ ἐμμονήν, ἀλλὰ παρετηρήθη ὅτι συνέβαι-
νον μᾶλλον, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἀτόμων τινῶν, ἃτινα διάμεσοι
ὠνομάσθησαν, καὶ ἃτινα ἠδύναντο τρόπον τινὰ νὰ προκαλέσω-
σιν αὐτὰ κατὰ θέλησιν, ὃ καὶ συνέτεινε εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν
πειραμάτων. Μετεχειρίσθησαν ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς τραπέζας,
ὅχι διότι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἦτο πλέον ἀρμόδιον ἢ δι' ἄλ-
λο τι, ἀλλὰ μόνον διότι εἶναι εὐκίνητον, πλεον ἄνετον, καὶ διό-
τι τις κάθηται εὐκολώτερον καὶ φυσικώτερον περίξ τραπέζης,
ἢ ἄλλου τινὸς σκεύους. Οὕτω ἐπέτυχέ τις τὴν κυκλικὴν κίνη-
σιν τῆς τραπέζης, μετὰ ταῦτα κινήματα πρὸς οἰανδήποτε διεύ-
θυνσιν, σπαρμούς, ἀαγνατροπὰς (ἀναποδογυρίσματα), ἐξυψώ-
σεις, κτύπους βιαίους, κτλ. Εἶναι τὸ ἐξ ἀρχῆς κληθὲν φαι-
νόμενον αἰσθητικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀνθρώπων.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

χρι τοῦδε τὸ φαινόμενον ἡδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ πάντα διὰ τινος ἠλεκτρικοῦ ἢ μαγνητικοῦ ρεύματος, ἢ διὰ τῆς ἐνεργείας ἀγνώστου ρευστοῦ, καὶ μάλιστα τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη γνώμη, ἥτις ἐμορφώθη. Ἀλλὰ δὲν παρῆλθε πολὺς χρόνος, καὶ ἀνεγνώρισθη εἰς τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀποτέλεσμα λογικόν, αὐτὸ τὸ κίνημα ὑπῆκουε εἰς τὴν θέλησιν, ἡ τράπεζα διηυθύνετο δεξιόθεν ἢ ἀριστερόθεν πρὸς διωρισμένον πρόσωπον, ἐσηκώνετο ὑπακούουσα ἐφ' ἑνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, ἐκτύπα τὸν ζητηθέντα ἀριθμὸν κτυπημάτων, καὶ ἐκρότει συμφῶνως μὲ τὸν ἦχον τῆς μουσικῆς, κτλ. Ἐκ τότε ἀπεδείχθη ὅτι ἡ αἰτία δὲν ἦτο ἀπλῶς καὶ ὥς ἔτυχε φυσικῇ, καὶ κατὰ τὸ ἀξίωμα ὅτι ἐὰν πᾶν ἀποτέλεσμα ἔχει αἰτίαν τινὰ, πᾶν λογικὸν ἀποτέλεσμα θέλει ἔχει λογικὴν τινὰ αἰτίαν, συμπερίκεινται λοιπὸν ὅτι ἡ τοῦ φαινομένου τούτου αἰτία ἔπρεπε νὰ ᾖ λογικότης τις.

Τίς ἡ φύσις ταύτης τῆς λογικότητος; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα.

Ἡ πρώτη ἰδέα ὑπῆρξεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ᾖ ἀντανάκλασις τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ διαμέσου ἢ τῶν παρευρισκομένων. Ἀλλ' ἡ πείρα ἀπέδειξε πάραυτα τὸ ἀνύπαρκτον ταύτης τῆς ἰδέας, διότι ἔλαβέ τις ἀπαντήσεις ὅλως διόλου, ἐκτὸς τοῦ νοὸς καὶ τῶν γνώσεων τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα εἰς σαφῆ ἀντίφασιν μὲ τὰς ἰδέας, τὴν θέλησιν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν, αἵτινες δὲν ἡδύνατο νὰ ἀνήκωσιν εἰμὴ εἰς τι ἀόρατον ὄν. Τὸ μέσον τοῦ νὰ βεβαιωθῇ τις ἦτο λίαν εὐκολον· συνίστατο νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ τοῦ ὄντος, ὅπερ καὶ ἔγινε δι' ἀριθμοῦ κτυπημάτων συμφωνηθέντων, δηλούντων τὸ ναὶ ἢ τὸ ὄχι, ἢ δεικνυόντων τὰ τοῦ ἀλφαβήτου γράμματα, καὶ οὕτω ἔλαβέ τις ἀπαντήσεις εἰς τὰς διαφόρους διευθυνομένας ἐρωτήσεις. Τοῦτο εἶναι τὸ ἐπικληθὲν φαινόμενον *διαλεγόμεναι τράπεζαι*.

Πάντα τὰ τοιοῦτοτρόπως συγκατανοήσαντα ὄντα ἐρωτηθέντα περὶ τῆς ἐαυτῶν φύσεως, ἐδήλωσαν ὅτι εἶναι *Πνεύματα*, καὶ ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀόρατον κόσμον. Τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, συμβάντα εἰς πλείους τοποθεσίας διὰ τῆς ἐπεμβά-

σεως διαφόρων προσώπων καὶ παρητηρηθέντα ὑπὸ σπουδαϊοτάτων καὶ λίαν πεφωτισμένων ἀνδρῶν, ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ᾖ τις παίγνιον πλάνης.

Ἐκ τῆς Ἀμερικῆς τοῦτο τὸ φαινόμενον μετέβη εἰς Γαλλίαν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τῆς Εὐρώπης μέρη, ὅπου ἐπὶ τινὰ χρόνον αἱ *στρεφόμεναι καὶ διαλεγόμεναι τράπεζαι* ἦσαν τοῦ συρμοῦ καὶ ὑπῆρξαν ἡ διασκέδασις τῶν συναναστροφῶν μετὰ ταῦτα δὲ δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τοῦτο, παρήτησαν τὰς τράπεζας, ἵνα διασκεδάσωσιν ἄλλως πως. Ὅμως τὸ φαινόμενον δὲν ἠργοπόρησε νὰ παρυσιασθῇ κατ' ἄλλην μορφήν, ἥτις τὸ ἔκαμε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς τάξεως τῆς ἀπλῆς περιεργείας. Οἱ ὅροι τῆς συνόψεως ταύτης δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ τὸ ἀκολουθήσωμεν κατὰ πάσας τὰς φάσεις του, καὶ μεταβαίνομεν ἄνευ ἄλλης χρονοτριβῆς εἰς πᾶν ὅ,τι δεικνύεται πλέον χαρακτηριστικόν, ὅπερ μᾶλλον ἐνησχόλησε τοὺς πεφωτισμένους ἀνδράς.

Ἄς εἴπωμεν προηγουμένως ὅτι ἡ πραγματικότης τοῦ φαινομένου ἀπήντησεν εὐαρίθμους ἀμφισβητητάς, τινὲς μὲν οὐδόλως ἔχοντες ὑπ' ὅψιν τὴν ἀφιλοκέρδειν καὶ τὴν ἐντιμότητα τῶν πειρομένων δὲν εἶδον εἰμὴ ἀγυρτείαν ἢ ἀξίεπαινον ὑπεκλοπὴν.

Οἱ οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ τὴν ὕλην παρδεχόμενοι, οἱ μὴ πιστεύοντες ἢ εἰς τὸν ὁρατὸν κόσμον, οἱ νομίζοντες ὅτι τὸ πᾶν φθίρεται μὲ τὸ σῶμα, οἱ ὕλιστα ἐν ἐνὶ λόγῳ, οἱ ἐπονομαζόμενοι *ισχυρὰ πνεύματα* (*esprits forts*) ἀπέβριψαν τὴν ὑπαρξίν τῶν ἀοράτων πνευμάτων, ὡς παράλογον μῦθον. ἀπεκάλεσαν μωροὺς τοὺς ἐμβριθῶς παρτηροῦντας τὸ πρᾶγμα καὶ κατέβλιψαν αὐτοὺς διὰ σαρκασμῶν καὶ σκωμυμάτων.

Ἄλλοι μὴ δυνάμενοι νὰ ἀρνηθῶσι τὰ γεγονότα καὶ ὄντες ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς τάξεώς τινος ἰδεῶν, ἀπέδωκαν τὰ φαινόμενα ταῦτα εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐπιρροὴν τοῦ διαβόλου, καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου προσεπάθησαν νὰ φοβίσωσι τοὺς ἀτόλμους, ἀλλὰ τὴν σήμερον ὁ τοῦ διαβόλου φόβος πολὺ τῆς τερατείας του παραδόξως ἔχασε, τοσοῦτοι λόγοι ἐγένοντο, διὰ τοιούτων

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τὴν ιδέαν, καὶ πολλοὶ μάλιστα εἶπον ὅτι ἔπρεπε τις νὰ ὤφελθῃ ἐκ τῆς περιστάσεως ἵνα ἴδῃ τι τὸ οὐσιώδες.

Συνέβη ὥστε, πλὴν ὀλίγων πεφοβισμένων γυναικῶν, ἡ εἰδήσις τῆς ἀρίξεως τοῦ ἀληθοῦς διαδόλου εἶχε ἐλκυστικόν τι πρὸς τοὺς ἰδόντας αὐτὸν εἰς ζωγραφίαν ἢ εἰς τὸ θέατρον, καὶ πρὸς πολλοὺς ὑπῆρξεν ἰσχυρὸν ἐρεθιστικόν ὥστε ὅσοι ἠθέλησαν διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ θέσωσι πρᾶγμα εἰς τὰς νέας ιδέας ἔπραξαν κατὰ τοῦ σκοποῦ τῶν καὶ ἐγίνοντο ἄκοντες ὄργανα διαδοτικὰ τοσοῦτον ἰσχυρώτερον, ὅσον ἰσχυρώτερον ἐκράυγαζον. Οἱ ἕτεροι ἐπικριταὶ δὲν ἔλαβον αἰσιωτέραν ἐκβασιν, διότι εἰς ἀποδεδειγμένα γεγονότα, εἰς κατηγορητικὰ σκέψεις δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀντιτάξωσιν εἰμὴ ἀπλὰς ἀρνήσεις. Ἀναγνώσατε τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκδοθέντα, πανταχοῦ θέλετε ἀπαντήσαι τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς μὴ ἐμβριθοῦς παρατηρήσεως τῶν γεγονότων, καὶ οὐδαμοῦ ἀπόδειξιν τινὰ ἀκαταμάχητον τοῦ ἀδυνάτου αὐτῶν τῶν γεγονότων· πᾶσαι αἱ σκέψεις αὐτῶν ἀνακεφαλαιοῦνται ὡς ἔπεται.

«Δὲν πιστεύω, λοιπὸν τοῦτο δὲν ὑπάρχει, οἱ δὲ πιστεύοντες» εἶναι μωροί· ἡμεῖς μόνον ἔχομεν τὸ προνόμιον τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ εὖ φρονεῖν». Ὁ ἀριθμὸς τῶν γενομένων ὁπαδῶν ἔνεκεν τῆς σπουδαίας ἢ ἀστείας κριτικῆς εἶναι οὐτιδανός, διότι πανταχοῦ εὐρίσκονται προσωπικαὶ γνώμαι παντάπασιν κεναὶ ἐναντίων ἀποδείξεων. Ἀλλ' ἂς ἀκολουθήσωμεν τὴν ἐκθεσὶν μας.

Ἡ διὰ κτύπων συγκοινωνία ἦτο βραδεῖα καὶ ἀτελής· ἔγινε φανερόν ὅτι προσάπτοντες μολυβδοκόνδυλόν τι εἰς εὐκίνητον ἀντικείμενον ὡς π. χ. κάνιστρον, σανίδιον ἢ ἄλλο τι ἐφ' οὗ ἐτίθεντο οἱ δάκτυλοι, τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐκινεῖτο καὶ ἐσημειώνει γράμματα. Μετὰ τινα καιρὸν ἐγνωρίσθη ὅτι τὰ ἀντικείμενα ταῦτα δὲν ἦσαν εἰμὴ παρεπόμενα, τῶν ὁποίων ἡ δύναμὸς τις νὰ μὴ κάμῃ χρῆσιν, καὶ ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι τὸ πνεῦμα ἐνεργοῦν εἰς ἀδρανῆ ὄλην, ἵνα διευθύνῃ αὐτὴν κατὰ θέλησιν ἡ δύνατο ὁμοίως νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἢ τῆς χειρὸς, ἵνα ὁδηγήσῃ τὸ μολυβδοκόνδυλον. Τότε ὑπῆρξαν οἱ γράφοντες διάμεσοι, ἡγοῦν πρόσωπα γράφοντα ἀκουσίως πῶς ὑπὸ τὴν ὠ-

θησιν τῶν πνευμάτων ὧν οὗτοι ἦσαν τὰ ὄργανα καὶ οἱ διερμηνεῖς.

Ἐκτοτε αἱ ἀνταποκρίσεις δὲν ἔλαβον πλέον ὄρια, καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ιδεῶν ἡδύνατο νὰ γίνῃ μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ ἀναπτύξεως, ὡς μεταξὺ ζώντων. Ἦτο εὐρὺ πεδῖον ἡνεωγμένου πρὸς τὴν ἐξιχνίασιν ἢ ἀνακάλυψιν νέου κόσμου, τοῦ κόσμου τῶν ἀοράτων, ὡς τὸ μικροσκοπεῖον ἔκαμε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ κόσμου τῶν μικροτάτων.

Τί ταῦτα τὰ πνεύματα; Τί ποιοῦσιν εἰς τὸ πᾶν; Διὰ ποῖον σκοπὸν συναναστρέφονται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους; Αὗται εἶναι αἱ πρῶται ἀπορίαι, αἱ πρέπει τις νὰ λύσῃ. Ἐγινε γνωστὸν πάραυτα δι' αὐτῶν ὅτι δὲν εἶναι ὄντα ἰδιαίτερα ἐν τῇ φύσει, ἀλλ' αὐταὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ζησάντων ἐπὶ τῆς γῆς ἢ εἰς ἄλλους κόσμους, ὅτι αἱ ψυχαὶ αὗται ἀφοῦ ἀπεγυμνώθησαν τοῦ σωματικοῦ εἰλύματος περιφέρονται καὶ διέρχονται τὸ πᾶν. Δὲν ἦτο πλέον συγκεχωρημένον ν' ἀμφιβάλῃ τις ὅταν ἐγνώρισε μεταξὺ τούτων τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μὲ τοὺς ὁποίους ἡ δύνατο νὰ συναναστραφῇ, ὅταν οὗτοι ἔδωκαν τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεώς των· ἔδειξαν ὅτι ἐν αὐταῖς τὸ μόνον σῶμα ἀπωλέσθη καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ τῶν ἢ τὸ πνεῦμα τῶν πάντοτε ζῇ, ὅτι εἶναι ἐκεῖ πλησίον μας περιποιούντες παντοίῳ τρόπῳ οὐ· ἡγάπησαν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ μνήμη εἶναι γλυκεῖα ἡδονή.

Γενικῶς γίνεται περὶ τῶν πνευμάτων ιδέα παντάπασιν ψευδής, δὲν εἶναι, ὡς οἱ πλείστοι νομίζουσι, ὄντα ἀφηρημένα καὶ ἀόριστα, ἢ πράγματι ὡς λάμψις ἢ σπινθήρ, εἶναι ἐξεναντίας λίαν πραγματικὰ ὄντα ἔχοντα τὴν ἀτομικότητα αὐτῶν καὶ ὠρισμένην μορφήν, δύνανται νὰ περιγραφῶσιν ὡς ἔγγιστα διὰ τῆς ἀκολούθου ἐξηγήσεως.

Ὁ ἄνθρωπος σύγκεται ἐκ τριῶν οὐσιωδῶν πραγμάτων.

Α'. Ἐκ τῆς ψυχῆς ἢ πνεύματος, ἥτις εἶναι ἡ νοητικὴ ἀρχὴ εἰς ἣν ὑπάρχουσιν αἱ ιδέαι, ἡ θέλησις, καὶ αἱ ἠθικαὶ αἰσθήσεις.

Β'. Τὸ σῶμα εἶλυμα ὕλικόν βραχὺ καὶ χονδροειδές, δι' οὗ τὸ πνεῦμα συγκοινωνεῖ μετὸν ἐξωτερικὸν κόσμον.

Γ'. Τὸ *περίπνευμα* εἴλυμα ῥευστόν, ἐλαφρὺ, χρησιμεῖον ὡς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ σώματος.

Ὅταν τὸ ἐξωτερικὸν εἴλυμα εἶναι τετριμμένον καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ τεθῇ εἰς χρῆσιν, πίπτει καὶ τὸ Πνεῦμα ἐκδίσταται αὐτῶς ὁ καρπός, τὸ κέλυφον, τὸ δένδρον, τὸν φλοιὸν του, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὡς ἀφίνει τις πεπαλαιωμένον ῥάκος ἀμεταχείριστον, ὅπερ καὶ θάνατος καλεῖται. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἢ καταστροφή τοῦ χονδροειδοῦς εἴλυματος τοῦ Πνεύματος, τὸ σῶμα μόνον ἀποθνήσκει, τὸ δὲ Πνεῦμα εἶναι ἀθάνατον. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς τὸ πνεῦμα συνθλίβεται, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν δεσμὸν τῆς ὕλης πρὸς ἣν εἶναι ἠνωμένον καὶ ἥτις συχνάκις παραλύει τὴν *εὐμάριαν* αὐτοῦ· ὁ θάνατος τοῦ σώματος ἐλευθερώνει αὐτὸ ἐκ τῶν *ὁμμάτων του*, λύεται καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἐλευθερίαν του, ὡς ἡ ψυχὴ ἐξερχομένη ἐκ τῆς χρυσαλλίδος, δμῶς παραιτεῖ τὸ μόνον ὕλικόν σῶμα, διαφυλάττει δὲ τὸ *περίπνευμα* ὅπερ δι' αὐτὸ ἀπαρτίζει αἰθέριον σῶμα, ἀτμῶδες, ἀβαρὲς δι' ἡμᾶς καὶ ἀνθρωπίνης μορφῆς, ἥτις φαίνεται ἡ μορφὴ *τύπος*. Εἰς τὴν συνήθη κατάστασιν του τὸ *περίπνευμα* εἶναι *ἀόρατον*, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα δύναται νὰ *ὑπαγῇ* αὐτὸ εἰς τινὰς τροποποιήσεις, αἵτινες στιγμιαίως τὸ κάμνουσι αἰσθητὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὴν ἀφὴν, τοῦτο δὲ συμβαίνει διὰ τῆς συστάσεως τοῦ ἀτμοῦ, οὕτω δύνανται νὰ φανερωθῶσι πρὸς ἡμᾶς εἰς τὰς ἐμφανίσεις. Διὰ μέσου τοῦ *περιπνεύματος* τὸ Πνεῦμα ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς ἀδρανοῦς ὕλης καὶ κάμνει τὰ διάφορα φαινόμενα, οἷον τοὺς κρότους, τὰ κινήματα, τὴν γραφὴν κτλ.

Οἱ κύττοι καὶ τὰ κινήματα εἶναι διὰ τὰ Πνεύματα μέσα ἀποδείξεως τῆς παρουσίας των καὶ ἀνάκλησις πρὸς αὐτὰ τῆς προσοχῆς τῶν παρευρισκομένων, τὸ αὐτὸ παντάπασιν ὡς ἐὰν ἀνθρωπὸς τις κτυπᾷ, ἵνα ἀναγγεῖλῃ ὅτι εἶναι τις. Ἰπάρχουσι καὶ τινὰ Πνεύματα, ἅτινα δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὰ μέτρια κτυπήματα, ἀλλ' ἅτινα κάμνουσι θορύβους ὁμοίους μὲ θραυομένας παροψίδας, ἀνοιγομένας καὶ κλειομένας θύρας καὶ ῥιπτόμενα σκεύη. Διὰ τῶν κτυπημάτων καὶ τῶν ἐκ συνήθους κινήματων

ἠδυνήθησαν νὰ ἐκφράσωσι τὴν ιδέαν των, ἀλλ' ἡ γραφὴ τοῖς δίδει τὸ ἐντελέστερον, ταχύτερον, καὶ πρόσφορον μέσον, ὅπερ καὶ ἐκλέγουσι. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ κατασκευάσωσι τοὺς χαρακτηῖρας, δύνανται ὁμοίως νὰ δηγῶσι τὴν χεῖρα, ἵνα σημειώσῃ ἰχνογραφίας, νὰ γράψῃ μουσικὴν, καὶ νὰ παίξῃ τεμάχιόν τι εἰς μουσικὸν ὄργανον, ἐνὶ λόγῳ, ἔνεκεν τῆς ἐλλείψεως τοῦ σώματος ὅπερ πλέον δὲν ἔχουσι, μεταχειρίζονται τὸ τοῦ δικμέσου, ἵνα φανερωθῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους δι' αἰσθητοῦ τρόπου.

Τὰ Πνεύματα δύνανται προσέτι νὰ φανερωθῶσι διὰ παντοίων τρόπων μεταξὺ τῶν ἄλλων διὰ τῆς δράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς. Ἀνθρωποὶ τινες ἀκουστικοὶ διάμεσοι καλούμενοι, ἔχουσι τὴν ἐκκολίαν νὰ τὰ ἀκούωσι καὶ οὕτω δύνανται νὰ συνομιλήσωσι μὲ αὐτὰ, ἄλλοι δὲ τὰ βλέπουσι καὶ εἶναι οἱ βλέποντες διάμεσοι. Τὰ πνεύματα, ἅτινα γίνονται ὁρατὰ γενικῶς παρουσιάζονται ὑπὸ τὴν ἀνάλογον μορφήν ἣν εἶχον ἐν καιρῷ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἀτμώδη· ἄλλοτε ἡ μορφή αὕτη ἔχει πάντα τὰ φαινόμενα ὄντος ζῶντος, ἔως οὗ δύναται νὰ πλανέσῃ ὅλως διόλου, ὥστε ἐνίοτε ἐνομιίσθησαν ὅντως ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων Πνευμάτων ἠδυνήθη τις νὰ σφίξῃ τὴν χεῖρα καὶ νὰ συνομιλήσῃ μὲ αὐτὰ, μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι ἦσαν πνεύματα, καὶ ἐννοῶν τοῦτο διὰ τῆς αἰρνιδίου ἀφανείας αὐτῶν. Ἡ διαρκὴς καὶ γενικὴ ὄρασις τῶν πνευμάτων εἶναι σπανιστάτη, ἀλλ' αἱ ἀτομικαὶ ἐμφανίσεις εἶναι πολὺ συχναὶ μάλιστα εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου· τὸ ἐλευθερώνομενον Πνεῦμα, φαίνεται σπεύδων ἵνα πορευθῇ νὰ ἴδῃ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ὡς ἂν ἤθελε τοῖς ἀναγγεῖλῃ ὅτι παρήτησε τὴν γῆν καὶ ὅτι πάντοτε ζῇ. Ἀς ἀναπολήσῃ καθεὶς εἰς τὴν μνήμην του καὶ θέλει ἴδῃ πόσα ἀναντιρρότητα γεγονότα τοιοῦτου εἶδους περὶ ὧν οὐδόλως ἐφρόντιζε, συνέβησαν εἰς αὐτὸν οὐ μόνον τὴν νύκτα ἐν καιρῷ ὕπνου, ἀλλὰ εἰς πλήρη ἡμέραν καὶ εἰς καιρὸν τῆς πλέον ἐντελοῦς ἀγρυπνίας.

Τὸ πάλαι ἤθελον νομισθῇ τὰ συμβάντα ταῦτα ὡς ὑπερφυσικά καὶ ἀεὶ ὁ θαυμάσιος καὶ ἀποδοθῇ εἰς τὴν μαγίαν καὶ γοητείαν,

σήμερον οἱ ἄπιστοι ἀπαριθμοῦσιν αὐτὰ ὡς φαντασιώδη, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ πνευματικὴ ἐπιστήμη ἔδωκε τὴν κλεῖδα, εἶναι γνωστὸν πῶς συμβαίνουσι καὶ ὅτι δὲν ἐξέρχονται τῆς τάξεως τῶν φυσικῶν φαινομένων. Νομίζεται γενικῶς ὅτι τὰ Πνεύματα, καὶ μόνον διότι εἶναι πνεύματα, πρέπει νὰ ᾔηαι πανεπιστήμονα καὶ πάνσοφα· τοῦτο ὅμως εἶναι σφάλμα τὸ ὁποῖον ἡ πεῖρα ταχέως ἀπέδειξε. Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῶν πνευμάτων δοθεισῶν διακρινώσεων, τινὲς μὲν εἶναι λαμπραὶ διὰ τὸ βάθος τῆς εὐγλωττίας, σοφίας καὶ ἠθικῆς, καὶ δὲν πνέουσι εἰμὴ ἀγαθότητα καὶ καλοκάγαθίαν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτοις εἶναι ἄλλαι κοινότητες, ἐλαφραὶ, χυδαῖαι καὶ χονδροειδεῖς καὶ δι' ὧν τὸ πνεῦμα δεικνύει τὴν σχετικωτέραν κλίσιν. Φανερώτατον λοιπὸν γίνεται, ὅτι δὲν δύνανται νὰ προέλθωσιν ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, καὶ ὅτι καὶ τοὶ ὑπαρχόντων καλῶν Πνευμάτων, ὅμως καὶ κακὰ εὐρίσκονται. Τὰ Πνεύματα μὴ ὄντα ἄλλο εἰμὴ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων, βεβαίως δὲν δύνανται νὰ γίνωσιν ἐντελῆ μόλις παραιτήσῃ τὸ σῶμα, καὶ ἔως οὗ προοδεύσῃ διατηροῦσι τὰς ἀτελείας τῆς σωματικῆς ζωῆς, συμβαίνει δὲ τοῦτο, διότι ὑπάρχουσι παντὸς εἶδους, καλοκάγαθα καὶ φαῦλα, σοφὰ καὶ ἄμαθῆ.

Τὰ Πνεύματα συχνάκις συκοινωνοῦσι εὐχαρίστως, καὶ χαίρουσι βλέποντα ὅτι δὲν ἐλησμονήθησαν, εὐχαρίστως περιγράφουσι τὴν ἐντυπωσίν των καθ' ἣν στιγμὴν παρήτησαν τὴν γῆν, τὴν νέαν αὐτῶν κατάστασιν, τὴν φύσιν τῶν ἡδονῶν των ἢ ποινῶν εἰς ἃν εὐρίσκονται κόσμον, τὰ μὲν εἶναι εὐτυχέστατα, ἄλλα δυστυχῆ, τινὰ μάλιστα ὑποφέρουσι τρομερὰ μαρτύρια, καθ' ἃν τρόπον διεξήγαγον τὸν βίον, καὶ τὴν χρῆσιν καλὴν ἢ κακὴν, ὠφέλιμον ἢ ἀνωφελῆ, ἢν ἔκαμον αὐτοῦ. Παρατηρῶν αὐτὰ κατὰ πάσας τὰς φάσεις τῆς νέας αὐτῶν ὑπάρξεως, κατὰ τὴν θέσιν ἢν κατεῖχον ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ εἶδος τοῦ θανάτου, τὸν χαρακτῆρα των καὶ τὰς συνηθείας αὐτῶν ὡς ἀνθρώπων, φθάνει τις εἰς μίαν γνῶσιν εἰ μὴ ἐντελῆ, τοῦλάχιστον λίαν ὀρισμένην τοῦ ἁοράτου κόσμου, ἵνα φαντασθῇ τὴν μέλλουσαν ὑπαρξίν μας καὶ προῖδῃ τὴν εὐτυχὴ ἢ δυστυχὴ κατάστασιν, ἣτις μᾶς περιμένει.

Αἱ παρὰ τῶν πνευμάτων ὑψηλῆς τάξεως διδόμεναι διδασκαλίαι περὶ πάντων τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα συμφέρουσιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, αἱ ὑπ' αὐτῶν διδόμεναι ἀπαντήσεις εἰς προταθείσας ἐρωτήσεις συναθροισθεῖσαι καὶ ἐπιμελῶς τακτοποιηθεῖσαι, ἀπαρτίζουσι ὁλόκληρον διδασκαλίαν ἠθικὴν καὶ φιλοσοφικὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Πνευματισμός*. Ὁ Πνευματισμὸς λοιπὸν εἶναι ἡ θεμελιωθεῖσα ἐπιστήμη εἰς τὴν ὑπαρξίν, ἀποκάλυψιν καὶ διδασκαλίαν τῶν Πνευμάτων. Αὕτη ἡ διδασκαλία εἶναι ἐντελῶς ἐκτεθρημένη εἰς τὸ *Βιβ. ΙΙορ τῶν Πνευμάτων* διὰ τὸ φιλοσοφικὸν μέρος, καὶ εἰς τὸ *Βιβ. ΙΙορ τῶν Διαμέσων* διὰ τὸ πρακτικὸν καὶ πειραματικόν. Δύναται τις νὰ κρίνῃ διὰ τῆς ἀναλύσεως, ἢν διδόμεν ἀκολούθως τῶν συγγραμμάτων τούτων τὴν ποικιλίαν, τὴν ἔκτασιν, καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ὕλης τὴν ὁποῖαν ἐμπεριέχουσι.

Ὡς ἔγινε φανερόν ὁ Πνευματισμὸς ἤρχισε νὰ ἐκτείνεται ἐκ τοῦ κοινοῦ φαινομένου τῶν κινουμένων τραπεζῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα τὰ γεγονότα συγκινοῦσι μᾶλλον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸ λογικόν, διεγείροντα περισσοτέραν περιέργειαν ἢ συναίσθησιν, κορεσθείσης τῆς περιεργείας ταύτης ὀλιγότερον ἐφρόντισαν περὶ ὧν δὲν ἠνιόησαν. Τὸ αὐτὸ ὅμως δὲν συνέβη ὅταν ἐφάνη ἡ θεωρία, ἵνα ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν, ὅταν μάλιστα παρετηρήθη ὅτι ἐκ τούτων τῶν στρεφόμενων Τραπεζῶν δι' ὧν ἐπὶ μίαν στιγμὴν διεσκέδασαν, προήρχετο ὁλόκληρος ἠθικὴ διδασκαλία, ὁμιλοῦσα πρὸς τὴν ψυχὴν, διασκεδάζουσα τὴν ἀδημονίαν τῆς ἀμφιβολίας, ἱκανοποιοῦσα πάσας τὰς ἀποβλέψεις διαδοθείσας εἰς τὸ κοινὸν δι' ἄτελοὺς διδασκαλίας περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ περωτισμένοι ἄνδρες ἀνεδέχθησαν τὴν νέαν διδασκαλίαν ὡς εὐεργέτημα, καὶ ἔκτοτε ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ κῦξῃσεν μὲ ἀπίστευτον ταχύτητα εἰς τὸ διάστημα τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν συνήνωσεν εἰς πάντας τοὺς τόπους τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα μεταξὺ τῶν περωτισμένων ἀνδρῶν, ἀναριθμήτους ὁπαδοὺς, οἵτινες καθ' ἑκάστην αὐξάνουσι κατὰ θυματοῦν ἀναλογίαν, αὐτως ὥστε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Πνευμα-

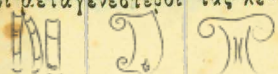
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τισμός ὅστις σήμερον ἀπέκτησε δικαίωμα πολιτείας, ζηρίζεται εἰς βάσεις προκαλούσας τὰς προσπαθείας τῶν ἀντιπάλων του μᾶλλον ἢ ἥττον ἐνδιαφερομένων εἰς τὸ πολεμεῖν αὐτὸν, ἀπόδειξις τούτου δὲ ὅτι αἱ προσβολαὶ καὶ αἱ ἐπικρίσεις μίαν μόνην στιγμὴν δὲν ἐβράδυναν τὴν ὁδὸν του. Τοῦτο εἶναι γεγονός· ληφθὲν ἐκ τῆς πείρας, καὶ περὶ οὗ οἱ ἐναντίοι ποτὲ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ γνωμοδοτοτήσωσι· οἱ Πνευματισταὶ ἀπλῶς λέγουσι, ὅτι ἐὰν αὐτὸς γενικεύεται μ' ὅλην τὴν κριτικὴν, φανερόν ὅτι εἶναι ὠφέλιμος καὶ ὅτι προκρίνεται ὁ συλλογισμός του ἐκείνου τῶν ἀντιπάλων.

Ὁ Πνευματισμός ὅμως δὲν εἶναι νέα ἐφευρέσεις, τὰ γεγονότα καὶ αἱ ἀρχαὶ ἐφ' ὧν στηρίζεται χάνονται εἰς τὸ σκότος τῶν αἰώνων, διότι εὐρίσκονται τὰ ἔχνη του εἰς τὴν πίστιν παντὸς λαοῦ, εἰς πάσας τὰς θρησκείας, εἰς τὸ μέγιστον μέρος τῶν χριστιανῶν καὶ Ἑθνικῶν συγγραφέων· μόνον τὰ γεγονότα ἀτελῶς παρατηρηθέντα, συχνάκις ἐξηγήθησαν κατὰ τὰς δεισιδαιμόνους ιδέας τῆς ἀμαθείας καὶ δὲν ἐξήχθησαν ἐξ αὐτῶν πᾶσαι αἱ συνέπειαι. Τῶν οὖν οἱ πνευματισμὸς βασιζέται ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν πνευμάτων, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὰ πνεύματα εἶναι αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων, ἀφ' οὗ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι καὶ πνεύματα εὐρίσκονται. Ὁ Πνευματισμός οὔτε ἀνεκάλυψεν, οὔτε ἐφηύρεν αὐτά. Ἐὰν αἱ ψυχαὶ ἢ τὰ πνεύματα δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσι εἰς τοὺς ζῶντας, συμβαίνει διότι τοῦτο ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν καὶ ἔκτοτε τοῦτο συνέβη κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, οὕτω πάντοτε καὶ πανταχοῦ εὐρίσκει τις τὴν ἀπόδειξιν τῶν τοιούτων ἐμφανίσεων, ὧν μᾶλλον γέμουσι τὰ βιβλικά διηγήματα. Τὸ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἀνῆκον εἶναι ἡ λογικὴ ἐξήγησις τῶν γεγονότων, ἡ ἐντελεστετέρα γνῶσις τῆς φύσεως τῶν πνευμάτων τοῦ μέρους καὶ τοῦ τρόπου δι' ὧν ἐνεργοῦσι, τῆς ἀνακαλύψεως τῆς μελλούσης καταστάσεως ἡμῶν, τέλος ἡ σύστασις τῆς εἰς σώματα ἐπιστημονικὰ καὶ διδασκαλίας καὶ αἱ διάφοροι αὐτῶν ἐφαρμογαί.

Οἱ παλαιοὶ ἐγνώριζον τὰς βάσεις, οἱ μεταγενέστεροι τὰς λε-

πομμερείας. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ σπουδὴ τῶν φαινομένων τούτων ἦτο τὸ προνόμιον φυλῶν, αἵτινες δὲν ἀπεκάλυπτον αὐτὰ ἢ εἰς τοὺς μυηθέντας τὰ μυστήρια τῶν κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ὅσοι ἐνησχολοῦντο προδήλως μάγοι ἐνομιζόντο καὶ ἐκαίοντο, ἀλλὰ σήμερον δὲν εἶναι μυστήρια δι' οὐδένα καὶ οὐδεὶς καίεται, πάντα συμβαίνουν εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ καθεὶς δύναται νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ μετέλθῃ ταύτην τὴν ἐπιστήμην, διότι οἱ διάμεσοι παντοῦ εὐρίσκονται.

Τὸ ὑπὸ τῶν Πνευμάτων διδασκόμενον δόγμα σήμερον δὲν παρέχει οὐδένα θαυμασμόν, εὐρίσκεται σποράδην μεταξὺ τῶν πλειστων φιλοσόφων τῆς Ἰνδίας, Αἰγύπτου καὶ Ἑλλάδος καὶ ὁλόκληρον εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε λοιπὸν τί ἔρχεται νὰ εἴπῃ ὁ Πνευματισμός; ἔρχεται ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ διὰ νεωτέρων μαρτυριῶν, διὰ γεγονότων νὰ ἀποδείξῃ, παραγνωσθείσας ἢ κακῶς ἐγνωσμένας ἀληθείας καὶ νὰ ἀποκακαστήσῃ εἰς τὴν ἀληθὴ αὐτῶν ἔννοιαν τὰ κακῶς ἐξηγηθέντα.

Ὁ Πνευματισμός οὐδὲν νέον διδάσκει, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' εἶναι ἴσως οὐδὲν νὰ ἀποδείξῃ τις ὡς ἐναργῶς ἀναντιρρήτον τὴν ὑπαρξίν τῆς ψυχῆς, τὴν ἐπίζησιν αὐτῆς εἰς τὸ σῶμα, τὴν ἀτομικότητά της μετὰ θάνατον, τὴν ἀθανασίαν της, τὰς μελλούσας ποινὰς καὶ ἀμοιβάς; Πόσοι ταῦτα πιστεύουσιν, ἀλλὰ πιστεύουσι μὲ συγκεχυμένην ιδέαν ἀβεβαιότητος καὶ λέγουσιν εἰς τὴν κρίσιν τῆς συνειδήσεώς των «ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο!» πόσοι ἐσπρώχθησαν εἰς τὴν ἀπιστίαν, διότι τοῖς ἐπαρουσίασαν τὸ μέλλον ὑπὸ μορφήν, ἣν ὁ νοῦς των δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ! Δὲν εἶναι ἴσως οὐδὲν διὰ τὸν ἀδημονοῦντα πιστὸν τῶρα νὰ εἴπῃ εἶμαι βέβαιος; Διὰ τὸν τυφλὸν νὰ ἴδῃ τὸ φῶς του; Διὰ τῶν γεγονότων καὶ τῆς λογικῆς του ὁ πνευματισμός ἐρχεται, ἵνα διασκεδίσῃ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀμφιβολίας; καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν πίστιν τὸν ἀποσκιρτήσαντα ἀπ' αὐτῆς, ἀνακαλύπτων τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀοράτου κόσμου, ὅστις μᾶς περικυκλόνει, καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ζῶμεν χωρὶς νὰ τὸ ὑπο-

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τῶν ζησάντων τὴν κατὰστασιν τῆς μελλούσης ἡμῶν εὐτυχίας ἢ δυστυχίας, μᾶς ἐξηγεῖ τὴν αἰτίαν τῶν ἐπιγείων ἀλγηδόνων καὶ τὸ μέσον τοῦ καταπραῦνει αὐτάς. Ἡ διὰδοσις τοῦ θέλει ἔχει ὡς ἀναπόφευκτον ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν τῶν ὕλικῶν διδασκαλιῶν, αἵτινες δὲν δύνανται ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν ἐνέργειάν του.

Ὁ ἄνθρωπος καταπεισθεὶς περὶ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς σπουδακτικότητος τῆς μελλούσης αὐτοῦ ὑπάρξεως, ἥτις εἶναι αἰώνια, τὴν παρομοιάζει πρὸς τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ γῆινου βίου, ὅστις εἶναι τοσοῦτον βραχύς, καὶ ἀνυψοῦται διὰ τοῦ λογικοῦ ἐκ τῶν οὐτιδανῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων, γινώσκων τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῶν δυστυχιῶν του, ὑποφέρει αὐτάς με ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν, διότι γνωρίζει ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ μέσον ἵνα φθάσῃ εἰς καλλυτέραν κατὰστασιν. Τὸ παράδειγμα τῶν ἐρχομένων ἐκ τοῦ τάφου, ὅπως περιγράψωσι τὰς ἡδονὰς τῶν ἢ τοὺς πόνους τῶν, δεικνύοντες τὴν πραγματικότητα τῆς μελλούσης ζωῆς ταυτοχρόνως δεικνύει ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δὲν ἀφίνει οὐδὲν ἔγκλημα ἄνευ τιμωρίας, ἢ ἀρετὴν τινα ἄνευ ἀμοιβῆς.

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν τέλος ὅτι αἱ συναναστροφαι μετὰ τῶν ἀγαπηθέντων καὶ ἀπολεσθέντων ὄντων προξενοῦσιν εἰς ἡμᾶς γλυκεῖαν παρηγορίαν αἰσθανομένους ὅτι οὐ μόνον ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ὅτι εἶναι ὀλιγώτερον ἀπομακρυσμένοι παρ' ὅσον ἦσαν ζῶντες καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

Ἀνακεφαλαιοῦντες λέγομεν ὅτι ὁ Πνευματισμὸς γλυκύνει τὴν λύπην τῶν ἀλγηδόνων τοῦ βίου,πραῦνει τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἀδημονίαν τῆς ψυχῆς, διασκεδάζει τὴν ἀβεβαιότητα ἢ τὸν φόβον τοῦ μέλλοντος, ἀφαιρεῖ τὴν ἰδέαν τοῦ συντέμνειν διὰ τῆς αὐτοχειρίας τὸν βίον, διὰ τοῦτο μάλιστα κάμνει εὐτυχεῖς τοὺς ἐννοοῦντας αὐτὸν, καὶ ἰδοὺ τὸ μέγα μυστήριον τῆς ταχίστης αὐτοῦ διαδόσεως.

Κατὰ τὴν ὁρησκευτικὴν αὐτοῦ ἐποψίν ὁ Πνευματισμὸς ἔχει βάσιν τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας πάσης ὁρησκείας· τὸν Θεὸν, τὴν ψυχὴν, τὴν ἀθανασία, τὰς μελλούσας τιμωρίας καὶ ἀμοιβάς.

ἀλλ' εἶναι ἀνεξάρτητος πάσης μερικῆς λατρείας. Ὁ σκοπὸς του εἶναι εἰς τοὺς ἀρνούμενους ἢ ἀμφιβάλλοντας περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐπιζεῖ εἰς τὸ σῶμα, ὅτι ὑποφέρει μετὰ θάνατον τὰς συνεπειὰς τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ, ὅπως ἐπράξε διαρκούσης τῆς σωματικῆς ζωῆς, οὕτω ἀνήκει εἰς πάσας τὰς ὁρησκείας. Ἐπειδὴ ἡ πίστις εἰς τὰ πνεύματα εἶναι ἐξ ἴσου πασῶν τῶν ὁρησκειῶν, ὡς εἶναι καὶ πάντων τῶν λαῶν, διότι ὅπου ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι εὐρίσκονται ψυχαὶ εἴτε Πνεύματα, βέβαιον ὅτι αἱ ἀποκαλύψεις αὐτῆς εἶναι παντὸς καιροῦ, καὶ ὅτι ἡ διήγησις αὐτῶν εὐρίσκεται εἰς πᾶσαν ὁρησκείαν ἀνεξαίρετως. Δύναται τις λοιπὸν νὰ ᾔσῃ καθολικὸς ὁρθόδοξος ἢ ῥωμαιοῦς, διαμαρτυρούμενος, ἰσραηλῆτης ἢ ὁθωμανός, καὶ νὰ πιστεύῃ εἰς τὰς ἀποκαλύψεις τῶν Πνευμάτων καὶ ἐπομένως νὰ ᾔσῃ Πνευματιστής· ἀπόδειξις δὲ τοῦτου ἔσται ὅτι ἔχει ὁπαδοὺς πάσης ὁρησκείας. Εἰδικῶς εἶναι διόλου χριστιανικὸς διότι τὰ ὑπ' αὐτοῦ διδασκόμενα εἶναι ἡ ἀπλὴ ἀνάπτυξις καὶ ἐφαρμογὴ τῆς τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας, τῆς ἀπλουτέρας πάντων, ἥς ἡ ὑπεροχὴ ὑπ' οὐδενὸς ἀμφισβητεῖται, τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι εἶναι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, λοιπὸν ἡ ἡθικὴ αὐτοῦ δύναται ὑπὸ πάντων νὰ τεθῇ εἰς πρᾶξιν.

Ὁ Πνευματισμὸς, ὡς ἀνεξάρτητος παντὸς εἵδους λατρείας οὐδεμίαν ἀπορρίπτειν καὶ μὴ φροντίζων περὶ τῶν μερικῶν δογματῶν, δὲν εἶναι ἰδιαίτερον ὁρησκειον, διότι οὔτε ἱερεῖς οὔτε Ναὸν ἔχει, πρὸς δὲ τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν ἐὰν πράττωσιν καλῶς ἀκολουθοῦντες ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ὁρησκείαν ἀποκρίνεται· ἀεὶν νομίζης ὅτι ἡ συνείδησίς σου εὐρίσκεται ὑποχρεωμένη νὰ πράξῃ αὐτὸ πάντοτε ὁ Θεὸς ἀποβλέπει εἰς τὸν σκοπὸν».

Ἐνὶ λόγῳ αὐτὸς δὲν ἐπιβάλλει ἐαυτὸν εἰς οὐδένα, δὲν προσέρχεται εἰς τοὺς ἔχοντας πίστιν καὶ εἰς οὓς αὕτη ἡ πίστις ἀρκεῖ, ἀλλ' εἰς τὴν εὐάριθμον κατηγορίαν τῶν ἀβεβαίων καὶ ἀπίστων, δὲν ἀφαιρεῖ αὐτοὺς τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἤδη ὅλως διόλου ἢ ἐν μέρει ἠθικῶς ἀπεσύρθησαν, βιάζει ὁμως αὐτοὺς νὰ κά-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

μῶσι τὰ τρία τέταρτα τῆς ὁδοῦ, ἵνα ἐπανεέλθωσιν, αὕτη δὲ (ἡ Ἐκκλησία) ἄς πράξῃ τὸ ἐπίλοιπον.

Τῶντι ὁ Πνευματισμὸς πολεμεῖ δοξασίας τινας, ὡς τὴν αἰωνιότητα τῶν τιμωριῶν, τὸ ὑλικὸν πῦρ τῆς κολάσεως, τὴν προσωποποίησιν τοῦ Διαβόλου κτλ. Ἀλλ' ἔσως δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ δοξασίαι αὗται ἐπιβλήθεισαι ὡς ἀπόλυτοι, ἐποίησαν πάντοτε καὶ καθ' ἐκάστην ποιοῦσιν ἀπίστους; Ἐὰν ὁ Πνευματισμὸς δίδων περὶ τούτων καὶ ἄλλων δογμάτων λογικὴν ἐξήγησιν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν πίστιν τοὺς δραπετεύσαντας ἐξ αὐτῆς, ἔσως δὲν ικανοποιεῖ τὴν θρησκείαν; Ὅθεν σεβάσμιός τις Ἐκκλησιαστικὸς ἔλεγε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου «ὁ Πνευματισμὸς κἀμνεὶ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τι, λοιπὸν προτιμώτερον νὰ πιστεύσῃ τις τί ἢ τὸ οὐδέν.»

Ἐπειδὴ τὰ Πνεύματα εἶναι αἱ ψυχαὶ δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ τὰ μὲν ἔαν δὲν ἀρνηθῇ τὰς δέ. Ἐὰν παραδεχθῶμεν τὴν ψυχὴν ἥτοι τὰ Πνεύματα, ἡ ἐρώτησις ἐκφρασθεῖσα ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον ἤθελεν εἶσθαι, αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων δύνανται νὰ συναναστραφῶσι πρὸς τοὺς ζῶντας; Ὁ Πνευματισμὸς ἀποδεικνύει τὴν πραγματικότητα τούτου δι' ὑλικῶν παραδειγμάτων, ποίαν δὲ ἀπόδειξιν δύναται τις νὰ δώσῃ ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν; Ἐὰν τοῦτο ὑπάρχῃ, αἱ ἀρήσεις τοῦ ὀλοκλήρου Κόσμου δὲν θέλουσι τὸ ἐμποδίσαι νὰ ὑπάρχῃ, διότι δὲν εἶναι οὔτε σύστημα, οὔτε θεωρία, ἀλλὰ νόμος φυσικὸς· τῶρα λοιπὸν κατὰ τῶν νόμων τῆς φύσεως ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου καθίσταται ἀνίσχυρος, ἐκοῦσα ἄκουσα πρέπει νὰ παραδεχθῇ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν καὶ εἰς αὐτὰ νὰ προσαρμόσῃ τὴν πίστιν καὶ τὰ ἥθη.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

Α. Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἐξοχος διάνοια, πρώτη πάντων τῶν πραγμάτων αἰτία. Ὁ Θεὸς εἶναι αἰώνιος, μόνος, ἄυλος, ἀμετάβλητος, παντοδύναμος, δικαιοτάτος καὶ ἀγαθότατος. Πρέπει νὰ ἦναι ἄπειρος εἰς πάσας τὰς τελειότητας αὐτοῦ, διότι ἔαν ἔν μόνον

τῶν προσόντων τοῦ ἐνομιζέτο ἀτελες, δὲν ἤθελεν εἶσθαι πλέον Θεός.

β'. Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὴν ὕλην ἐξ ἧς συνίστανται οἱ κόσμοι, ἐπλασε προσέτι καὶ λογικὰ ὄντα, ἅτινα καλοῦμεν Πνεύματα, ἐπιφορτισμένα νὰ διοικῶσι τοὺς ὑλικούς Κόσμους διὰ τῶν ἀμετατρέπτων νόμων τῆς πλάσεως. Τελειοποιούμενα δὲ πλησιάζουσι τὴν θεότητα.

γ'. Τὸ Πνεῦμα, κυρίως, εἶναι ἡ λογικὴ ἀρχὴ τὴν ἐνδόμυχον φύσιν τοῦ ὁποῦο ἀγνοοῦμεν δι' ἡμᾶς εἶναι ἄυλον, διότι οὐδεμίαν ἀναλογίαν ἔχει μὲ πᾶν ὅ,τι καλοῦμεν ὕλην.

δ'. Τὰ Πνεύματα εἶναι ὄντα ἀτομικὰ, ἔχουσι αἰθέριον φάκελλον, ἀβαρὲς περίπνευμα, καλούμενον εἶδος βρευστοῦ σώματος τύπος ἀνθρωπίνης μορφῆς. Κατοικοῦσι τὸ πᾶν, ὅπερ διανύουσι μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ κερκυνοῦ καὶ συνιστῶσι τὸν ἀόρατον κόσμον.

ε'. Ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τρόπος τῆς πλάσεως τῶν Πνευμάτων μᾶς εἶναι ἄγνωστος, μόνον γινώσκουμεν ὅτι ἐπλάσθησαν ἀπλὰ καὶ ἀμαθῇ, ἤγουν ἄνευ ἐπιγνώσεως καὶ γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ, ἀλλὰ μὲ ὁμοίαν ἐπιτηδιότητα διὰ πάντα, διότι ὁ Θεὸς εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπλλάξῃ τὰ μὲν ἐξ ὧν κόπων ἐπέβαλεν εἰς ἄλλα, ἵνα τελειοποιηθῶσι.

ς'. Τὸ αὐτεξούσιον ἀναπτυσσόμενον μεταξὺ τῶν πνευμάτων ταυτοχρόνως μὲ τὰς ιδέας, ὁ Θεὸς λέγει πρὸς αὐτὰ «πάντα δύνασθε νὰ ἀντιποιηθεῖτε τῆς ὑπερτάτης εὐτυχίας, ἀφ' οὗ ἐλάβετε αὐτὰς εἰς ὑμᾶς ἑλλειπούσας γνώσεις καὶ ἐξεπληρώσατε τὸ ἔργον, ὅπερ ἐπιβάλλω ὑμῖν. Σπουδάσατε πρὸς τὴν πρόοδόν σας, οὐατος εἶναι ὁ σκοπὸς, θέλετε ἐπιτύχει τοῦτο ἀκολουθοῦντα τοῖς ἀνόμοις, οὗς ἐνεχάραξα εἰς τὴν συνείδησιν ὑμῶν». Κατὰ συνέπειαν τοῦ αὐτεξουσίου των, τὰ μὲν λαμβάνουσι τὴν βραχυτέραν ὁδὸν, ἥτις εἶναι ἡ τοῦ καλοῦ, τὰ δὲ τὴν μακροτέραν, ἥτις εἶναι ἡ τῆς φαυλότητος.

Ζ'. Ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ κακοῦ, ἔθεσε νόμους καὶ πάντοτε οἱ νόμοι αὐτοῦ ἀναγκαῖον ἐπιδρασεῖν ἀγαθότατος· ὅστις ἤθελε

τούς διατηρήσει ἐμπίστως ἤθελεν εἰσθαι ἐντελῶς εὐτυχής, ἀλλὰ τὰ Πνεύματα ἔχοντα τὸ ἴδιον αὐτεξούσιον δὲν διετήρησαν αὐτοὺς παντοτε καὶ ἐκ τῆς ἀνυπακοῆς των προῆλθε τὸ κακόν. Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι καλὸν εἶναι πᾶν ὅ,τι συμφωνεῖ εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, καὶ κακὸν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναντίον εἰς αὐτὸν τὸν νόμον.

η'. Ἰνα συνδράμωσιν ὡς ὄργανα τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον τῶν ὑλικῶν κόσμων, τὰ Πνεύματα ἐνδύονται προσκαίρως σῶμα ὑλικόν— Διὰ τοῦ καμάτου οὗτινος ἀναγκαῖοι ἡ σωματικὴ αὐτῶν ὑπαρξίς, τελειοποιοῦσι τὸ λογικόν των καὶ λαμβάνουσι, ὑπακούοντα εἰς τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ, τὰ προτερήματα, ἅτινα πρέπει νὰ φέρωσιν αὐτὰ εἰς τὴν αἰώνιον εὐτυχίαν.

θ'. Ἡ ἐνσάρκωσις δὲν ἐπεβλήθη εἰς τὸ Πνεῦμα κατ' ἀρχάς ὡς τιμωρία, ὅμως ἀναγκαστὶς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν του καὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, καὶ πάντα πρέπει νὰ τὴν ὑπομείνωσι, καὶ τοὶ πορευόμενα ἐκ δεξιῶν ἢ εὐωνύμων, μόνον τὰ διευθυνόμενα εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν ταχύτερον πορευόμενα, φθάνουσιν εὐκολώτερον εἰς τὸ τέρμα καὶ εἰς κατάστασιν πλέον εὐχάριστον.

ι. Τὰ ἐνσαρκωθέντα Πνεύματα συνιστῶσι τὸ ἀνθρωπίνον γένος, ὅπερ δὲν εἶναι περιορισμένον εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ πολίξει πάντας τοὺς διεσπαρθέντας εἰς τὸ Πᾶν κόσμους.

ια. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐνσαρκον Πνεῦμα. Ἰνα τὸ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου του, ὁ Θεὸς ἔδωκε πρὸς αὐτὸ ὡς ἐπικούρους τὰ ὑποκείμενα ζῶα, ὧν αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις καὶ ὁ χαρακτήρ ἀρμολογοῦσι εἰς τὰς χρεῖας του.

ιβ'. Ἡ τελειοποίησις τοῦ πνεύματος εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ ἰδίου κόπου του, καὶ μὴ δυνάμενον εἰς μίαν μόνην σωματικὴν ὑπαρξιν νὰ λάβῃ πάντα τὰ ἠθικὰ καὶ διανοητικὰ προτερήματα, ἅτινα πρέπει νὰ τὸ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ τέρμα, φθίνει δι' ἄλλεπαλλήλων ὑπάρξεων, βλαπτικὰ εἰς πᾶσαν αὐτῶν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου.

ιγ'. Εἰς πᾶσαν σωματικὴν ὑπαρξιν τὸ πνεῦμα πρέπει νὰ

ἐκπληρώσῃ ἔργον ἀνάλογον εἰς τὴν κατάστασίν του καὶ ὅσον περισσότερον εἶναι ταχὺ καὶ φιλόπονον, τόσῳ μᾶλλον ἀξίαν ἔχει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Πᾶσα ὑπαρξίς οὕτω εἶναι δοκιμασία, ἥτις τὸ πλησιάζει εἰς τὸ τέρμα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπάρξεων τούτων εἶναι ἀπροσδιόριστος. Κρέμαται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ Πνεύματος νὰ ἐλαττώσῃ αὐτὰς κοπιᾶζον ἐπιμόνως εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν, οὕτως ὡς κρέμαται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἐργάτου, ὅστις πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι, νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, ἃς μεταχειρίζεται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν του.

ιδ'. Ὅταν ὑπαρξίς τις κακῶς μεταχειρίσθῃ, εἶναι ἀνωφελὴς διὰ τὸ πνεῦμα, ὅπερ πρέπει νὰ ἀρχίσῃ αὐτὴν εἰς καταστάσεις μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιπόνους κατ' ἀναλογίαν μετὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ τὴν κακὴν αὐτοῦ θέλησιν, οὕτως ὡς εἰς τὸν βίον βιάζεται τις νὰ κάμῃ τὴν αὐρίον ὅ,τι δὲν ἔπραξε τὴν παρελθούσαν.

ιε. Ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ἡ φυσικὴ ζωὴ τοῦ Πνεύματος, εἶναι αἰώνια· ἡ σωματικὴ εἶναι ἐφήμερος καὶ παροδική, δὲν εἶναι εἰμὴ ἄκαρπαι ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος.

ισ'. Ἐν τῷ μεταξύ τῶν σωματικῶν αὐτοῦ ὑπάρξεων τὸ Πνεῦμα περιπλανᾶται, ἡ πλάνη ὅμως δὲν ἔχει προσδιορισμένην διάρκειαν, εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην τὸ Πνεῦμα εἶναι εὐτυχὲς ἢ ἀτυχὲς κατὰ τὴν καλὴν ἢ κακὴν χρῆσιν, ἣν ἔκαμε τῆς τελευταίας αὐτοῦ ὑπάρξεως, παρατηρεῖ τὰς αἰτίας αἰτινες ἐπετάχυνον ἢ ἐβράδυνον τὴν πρόοδόν του, λαμβάνει ἀποφάσεις, ἃς θέλει θέσῃ εἰς χρῆσιν κατὰ τὴν προσεχῇ ἐνσάρκωσίν του καὶ αὐτὸ ἐκλέγει ἃς δοκιμὰς νομίζει ἰδιαζούσας μᾶλλον εἰς τὴν πρόοδόν του, ἀλλὰ συχνάκις σφάλλει ἢ ὀλιγάκις μὴ ἐκτελοῦν ὃν ἀνθρώπος τὰς ἀποφάσεις τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὃν πνεῦμα.

ιζ'. Τὸ σφᾶλλον πνεῦμα παιδεύεται δι' ἠθικῶν ὁδύνων εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον καὶ διὰ φυσικῶν ἀλγηδόνων εἰς τὴν σωματικὴν ζωὴν. Αἱ λύπαι του εἶναι ἀποτελέσματα τῶν σφαλμάτων του, ἀπὸ τῆς παραβάσεώς του εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐν τῇ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐπιδεικνύει τὸν ἀγνισμόν τοῦ παρελθόντος καὶ

τοῦ μέλλοντος δοκιμῇ, οὕτως ὁ ὑπερήφανος δύναται νὰ ἔχη ὑπαρξίν τινα ταπεινώσεως, ὁ τύραννος δουλείας, καὶ ὁ ἔσπλαγχνος πλούσιος δυστυχίας.

ιβ'. Ὑπάρχουσι κόσμοι ἰδιάζοντες εἰς τὰς διαφόρους τάξεις τῆς προόδου τῶν Πνευμάτων, καὶ ὅπου ἡ σωματικὴ ὑπαρξίς εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν λίαν διαφορετικὴν, ὅσον ὀλιγώτερον τὸ πνεῦμα εἶναι προοδευμένον, τόσον τὸ σῶμα ὑπερ ἐνδύει αὐτὸ εἶναι ἐπαχθὲς καὶ ὕλικόν, καὶ κατὰ τάξιν καθαρίζόμενον διέρχεται ἠθικῶς καὶ φυσικῶς εἰς ἀνωτάτους κόσμους. Ἡ γῆ δὲν εἶναι οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος, ἀλλ' εἰς τῶν πλέον ἀπομεμακρυσμένων.

ιθ'. Τὰ πταίσαντα Πνεύματα εἶναι ἐνσάρκωμένα εἰς τοὺς ὀλιγώτερον προοδυσαντας κόσμους, ὅπου καθαρίζονται τῶν πταισμάτων διὰ τῶν θλίψεων τοῦ ὕλικου βίου. Οἱ κόσμοι οὗτοι εἶναι δι' αὐτὰ ἀληθῆς καθαρτήριον πῦρ, ἐξ οὗ ὅμως δύναται νὰ ἐξέλθῃσι κοπιᾶζοντα διὰ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν πρόοδον. Ἡ γῆ εἶναι ἐκ τούτων.

κ'. Ὁ Θεὸς ὢν δικαιοτάτος καὶ ἀγαθώτατος δὲν καταδικάζει τὰ πλάσματά του εἰς αἰωνίαν τιμωρίαν διὰ πρόσκαιρα σφάλματα, δίδει αὐτοῖς πάντοτε τὰ μέσα τῆς προόδου καὶ τῆς διορθώσεως οἰοῦντις καλοῦ ἐποίησαν. Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ τὴν μετεμέλειαν, τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ καλόν, ὥστε ἡ διάρκεια τῆς ποινῆς εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐμμονὴν τοῦ Πνεύματος εἰς τὸ κακόν, ὥστε ὁμολόγως ἡ ποινὴ ἤθελεν ἴσθαι αἰωνία δι' ἐκεῖνο τὸ πνεῦμα, τὸ ὅποιον πάντοτε ἤθελε βαδίσῃ τὴν κακὴν ὁδόν, ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀμυδρὰ μετάνοια εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐνόχου, ὁ Θεὸς ἐξαπλώνει ἐπ' αὐτοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν του. Ὅθεν ἡ αἰωνιότης τῆς τιμωρίας πρέπει νὰ ἐννοηθῇ εἰς σχετικὴν καὶ οὐχὶ ἀπόλυτον ἔννοιαν.

κα'. Τὰ Πνεύματα ἐνσάρκωνόμενα φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν πᾶν ὅ,τι ἀπῆλυσαν εἰς τὰς πρώτας ὑπάρξεις τῶν ἰδίων ἢ αὐτὰ δι' ἧς οἱ ἄνθρωποι δεικνύουσι ὁρμηφύτους δεξιότητάς, εἰδικάς, κα-

λὴν ἢ κακὴν κλίσιν, ἥτις φαίνεται ἐμφυτος εἰς αὐτούς. Αἱ κακαὶ φυσικαὶ κλίσεις, εἶναι τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἀτελειῶν τοῦ Πνεύματος, ἐξ ὧν ὅλως διόλου δὲν ἀπεγυμνώθη. Εἶναι προσέτι αἱ ἐνδείξεις σφαλμάτων, ἅτινα ἐποίησε καὶ τὸ ἀληθὲς προπατορικὸν ἁμάρτημα.

κβ'. Ἡ λήθη τῶν παρελθουσῶν ὑπάρξεων, εἶναι εὐρηγέτημα Θεοῦ, ὅστις εἰς τὴν καλοκάγαθίαν του, ἠθέλησε νὰ κρύψῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀναμνήσεις ἐπὶ τὸ πλείστον λυπηράς. Εἰς πᾶσαν νέαν ὑπαρξίν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅ,τι ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐγένετο, εἶναι δι' αὐτὸν νέον σημεῖον ἀναχωρήσεως, γνωρίζει ὅτι ταῦτα τὰ σφάλματα εἶναι ἡ συνέχεια ὧν εἶχε, καὶ λογαριάζει τὸ κακόν, ὅπερ ἠδυνήθη νὰ κάμῃ, τοῦτο δὲ ἀρκεῖ διὰ νὰ κοπιᾷ καὶ νὰ διορθωθῇ. Ἐὰν εἶχε πρότερον ἐλλείματα, ἅτινα δὲν ἔχει τῶρα ἅς μὴ φροντίσῃ, ἔχει ἀρκούσας ἀτελείας ἐπὶ τοῦ παρόντος.

κγ'. Ἐὰν ἡ ψυχὴ δὲν ἔζησε πρὶν, εἶναι διότι ἐπλάσθη ταυτοχρόνως μὲ τὸ σῶμα, ὑποθέτοντες τοῦτο δὲ δύναται νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν σχέσιν μὲ ὅσας προηγήθησαν αὐτῇ. Ζητητέον λοιπὸν πῶς ὁ Θεὸς δικαιοτάτος καὶ ἀγαθώτατος, ἠδυνήθη νὰ ποιήσῃ αὐτὴν ὑπεύθυνον τοῦ σφάλματος τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, μολύνων αὐτὴν διὰ προπατορικῆς ἁμαρτίας, ἣν δὲν ἐποίησε. Λέγοντες ἐξ ἐναντίας ὅτι ἀναζῶσα φέρει τὸ σπέρμα τῶν ἀτελειῶν τῶν προηγουμένων ὑπάρξεων αὐτῆς, ὅτι ὑπομένει εἰς τὴν παρούσαν ὑπαρξίν τὰς συνεπειάς τῶν ψευδῶν ἰδεῶν τῆς, δίδει τις περὶ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος λογικὴν ἐξήγησιν, ἣν καθεὶς δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ παραδεχθῇ, διότι ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι ὑπεύθυνος εἰμὴ περὶ τῶν ἰδίων πράξεων.

κδ'. Ἡ διαφορὰ τῶν ἐμφύτων ἠθικῶν καὶ λογικῶν δεξιοτήτων, εἶναι σημεῖον ὅτι ἤδη ἡ ψυχὴ ἔζησεν· ἐὰν εἶχε πλασθῇ ταυτοχρόνως μὲ τὸ ἐφήμερον σῶμα, δὲν ἤθελεν ἴσθαι ἴδιον τῆς καλοκάγαθίας τοῦ Θεοῦ ἢ πλάσις τινῶν μᾶλλον προοδευμένων τῶν ἄλλων. Διὰ τὸ λοιπὸν ἄγριοι καὶ πολιτισμένοι ἄνθρωποι, καλοὶ καὶ κακοὶ, ἄνοητοι καὶ δύνους· λέγοντες ὅτι οἱ μὲν ἔζησαν πρὶν ἐσθῆναι τὸ σῶμα, ὡς ἄλλοι ἐξηγουμένους τὰ πάντα.

κέ. Εάν ἡ παροῦσα ὑπαρξίς ἦτο μόνη καὶ ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ ἀφ' ἑαυτῆς περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ψυχῆς διὰ τὴν αἰωνιότητα, ποία τις ἡ τύχη τῶν βρεφῶν ἀποθνησκόντων εἰς μικρὰν ἡλικίαν; Μὴ ποιήσαντα οὔτε καλὸν οὔτε κακὸν δὲν εἶναι, ἄλλα οὔτε ἀμοιβῆς, οὔτε τιμωρίας. Κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπειδὴ καθεὶς ἀνταμοιβέται κατὰ τὰς πράξεις του, δὲν ἔχουσι δικαίωμα εἰς τὴν τελείαν εὐτυχίαν τῶν Ἀγγέλων, οὔτε δύναται αὕτη νὰ τοῖς ἀφαιρεθῇ. Λέγοντες ὅτι εἰς ἄλλην ὑπαρξίν δύνανται νὰ πράξωσι πᾶν ὅ,τι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι εἰς τὴν διατμηθεῖσαν, δὲν εἶναι πλέον ἐξαίρεσις.

κς'. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ποία ἡ τύχη τῶν ἡλιθίων καὶ εὐήθων; Μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν εὐθύνην τῶν πράξεών των. Ἦθελεν ἴσως ὁνομασθῇ δίκαιος ὁ Θεὸς πλάττων ἀνοήτους ψυχὰς διὰ νὰ ἀφιερώσῃ αὐτάς εἰς δυστυχῆ ὑπαρξίν καὶ ἄνευ ἀμοιβῆς; Παραδεχθῆτε ἐξ ἐναντίας, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἡλιθίου καὶ τοῦ εὐήθους εἶναι Πνεῦμα εἰς παιδευσιν εἰς σῶμα ἀνάξιον ν' ἀποδώσῃ τὴν ἰδέαν του, ὅμοιον εἰς ῥωμαλαῖον ἄνδρα, συνθλιβόμενον διὰ τῶν δεσμῶν καὶ δὲν θέλετε ἔχει οὐδὲν, ὅπερ νὰ μὴ συμφωνῇ πρὸς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Ὑψίστου.

κζ'. Εἰς τὰς ἄλλεπαλλήλους ταύτας ἐνσαρκώσεις τὸ Πνεῦμα ἐκδυθὲν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν ἀτελειῶν αὐτοῦ καὶ τελειοποιηθὲν διὰ τοῦ πόνου, φθάνει εἰς τὸ τέρμα τῶν σωματικῶν αὐτοῦ ὑπάρξεων, τότε δὲ ἀνῆκει εἰς τὴν τάξιν τῶν καθαρῶν Πνευμάτων ἢ Ἀγγέλων καὶ ταῦτοχρόνως χαίρει βλέπον ὁλοκλήρως τὸν Θεὸν καὶ εὐτυχεῖ ἀδιακόπως διὰ τὴν αἰωνιότητα.

κη. Ὅντες οἱ ἄνθρωποι πρὸς καθαρισμόν ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Θεός, ὡς φιλόστοργος Πατὴρ δὲν ἀφῆκεν αὐτοὺς εἰς ἑαυτοὺς ἄνευ ὀδηγίας. Ἐν πρώτοις ἔχουσι τὰ προσκατεύοντα πνεύματα ἢ φύλακας Ἀγγέλους, οἵτινες ἀγορεύουσιν ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰ κατὰ δύναμιν ποιοῦσιν, ἵνα φέρωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. ἔχουσιν εἰσέτι τὰ Πνεύματα εἰς ἀποστολὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἁνῶτερα Πνεύματα, ἐνσαρκωνόμενα ἀπὸ καιρῶν εἰς καιρὸν μεταξὺ

αὐτῶν, ἵνα φωτίσωσι τὴν ὁδὸν διὰ τῶν συγγραμμάτων των, καὶ νὰ κάμωσι νὰ προχωρήσῃ ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ τοι ὁ Θεὸς ἐνεχάραξε τὸν νόμον εἰς τὴν συνήδεισιν, ἐνόμισε δέον νὰ συνθέσῃ αὐτὸν δι' εὐνοήτου τρόπου· πρῶτον τοῖς ἐπεμψε τὸν Μωϋσέα, ἀλλ' οἱ νόμοι τοῦ Μωϋσέως ἦσαν ἴδιοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ καιροῦ του, δὲν ὠμίλητεν εἰμὴ περὶ τῆς ἐπιγείου ζωῆς τιμωριῶν καὶ ἐπικαίρου ἀνταμοιβῶν. Ὁ Χριστὸς ἦλθεν ἔπειτα, ἵνα συμπληρώσῃ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως δι' ὑψηλοτέρας διδασκαλίας, τὸ πολυάριθμον τῶν ὑπάρξεων (1) τὴν πνευματικὴν ζωὴν, τὰς ἠθικὰς τιμωρίας καὶ ἀνταμοιβάς. Ὁ μὲν Μωϋσὴς ὠδήγει αὐτοὺς διὰ τοῦ φόβου, ὁ δὲ Χριστὸς διὰ τῆς ἀγάπης καὶ εὐσπλαγχνίας.

κθ'. Ὁ Πνευματισμὸς καλλιτέρον ἐννοούμενος τὴν σήμερον προσθέτει διὰ τοὺς ἀπίστους τὴν ἐνάργειαν εἰς τὴν θεωρίαν, ἀποδεικνύει τὸ μέλλον διὰ προφανῶν γεγονότων, λέγει διὰ σαφῶν λέξεων καὶ ἄνευ ἀμφιρροπείας τοῦθ' ὅπερ ὁ Χριστὸς λέγει διὰ παραβολῶν, ἐξηγεῖ τὰς παρὰ γινώσκεισας ἢ κακῶς ἐξηγηθείσας ἀληθείας, ἀποκαλύπτει τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀοράτου Κόσμου ἥτοι τῶν Πνευμάτων καὶ μὴ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ μυστήρια τῆς μελλούσης ζωῆς, ἔρχεται ἵνα πολεμήσῃ τὸν ὕλισμὸν, ὅστις εἶναι ἐπανάστασις κατὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ἔρχεται τέλος ἵνα θεμελιώσῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων τὴν βασιλείαν τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς ἀλληλεγγυότητος προαγγεληθείσης ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μωϋσὴς ἐδούλευσεν, ὁ Χριστὸς ἔσπειρεν, καὶ ὁ Πνευματισμὸς ἔρχεται ἵνα συλλέξῃ.

λ'. Ὁ Πνευματισμὸς δὲν εἶναι νέον φῶς, ἀλλὰ λαμπρότερον, διότι ἐξυψοῦται ἐξ ὅλων τῶν μερῶν διὰ τῆς φωνῆς τῶν ἡδὴ ζήσάντων. Διαφωτίζει τὰ ἐν τῷ σκότει, θέτει πέρας εἰς τὰς ψευδεῖς ἐξηγήσεις, καὶ θέλει ἐνώσῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν αὐτὴν πίστιν, διότι εἰς μόνον Θεὸς ὑπάρχει καὶ διότι οἱ νόμοι του εἶναι οἱ αὐτοὶ διὰ πάντας· συμφωνεῖ τέλος μὲ τὴν ἐποχὴν τῶν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(1) Εὐαγγέλιον Ἀγ. Ματθ. Κεφ. β'. στίχ. 10 Ἀγ. Ιω. κεφ. γ'. στίχ. 3.
ΔΗΜΟΔΕΛΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν προφητῶν προειρηθέντων χρόνων.

λα'. Αἱ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐπὶ τῆς γῆς θλίβουσαι δυστυχίαι ἔχουσιν αἰτίαν τὴν ἑπαρσιν, τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ πάντα τὰ κακὰ πάθη. Διὰ τῆς συναφῆς τῶν παθῶν τῶν οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἀμοιβαίως δυστυχεῖς καὶ τιμωροῦσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ὅταν ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη ἀντικαταστήσωσι τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ἑπαρσιν, τότε δὲν θέλουσι ζητήσῃ πλέον νὰ βλαφθῶσιν, ἀλλὰ θέλουσι σεβασθῇ τὰ δικαιώματα ἐκάστου, καὶ θέλουσι κάμῃ νὰ βκσιλεύῃ μεταξὺ αὐτῶν ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ δικαιοσύνη.

λβ'. Ἀλλὰ πῶς νὰ καταστραφῇ ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ ἑπαρσις, αἵτινες φαίνονται ἔμφυτοι εἰς τὴν τῶν ἀνθρώπων καρδίαν; Ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ ἑπαρσις εὗρίσκονται εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων, διότι οἱ ἄνθρωποι εἶναι Πνεύματα, ἅτινα ἐξ ἀρχῆς ἠκολούθησαν τὴν ὁδὸν τοῦ κακοῦ καὶ ἐφυγαδεύθησαν εἰς τὴν γῆν πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν τούτων τῶν ἐλαττωμάτων, τοῦτο εἶναι τὸ προπατορικὸν αὐτῶν ἀμάρτημα ἐξ οὗ οἱ περισσότεροι δὲν ἀπεπλύνθησαν. Διὰ τοῦ Πνευματισμοῦ ὁ Θεὸς κάμνει μίαν τελευταίαν ἀνάκλησιν εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ διδασχθέντος νόμου, ὁ νόμος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαχνίας.

λγ'. Ἐπειδὴ ἔφθασεν ὁ προσδιορισμένος χρόνος καθ' ὃν ἡ γῆ πρέπει νὰ ᾔῃ κατοικία εὐτυχίας καὶ εἰρήνης, διὸ ὁ Θεὸς δὲν θέλει ὅτι τὰ φαῦλα Πνεύματα ἐνσαρκωθέντα ν' ἀκολουθήσωσι νὰ φέρωσι τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν βλάβην τῶν ἀγαθῶν καὶ ἕνεκα τούτου πρέπει νὰ ἐξαφανισθῶσι. Θέλουσιν ὑπάγει νὰ κατοικήσωσι κόσμους ὀλιγώτερον προσδευμένους ἕνεκα τῆς ἀναισθησίας των, ὅπου ἐκ νέου θέλουσι κοπιᾶσαι πρὸς τὴν τελειοποίησιν των εἰς ἄλλεπαλλήλους ὑπάρξεις μᾶλλον δυσχερεῖς καὶ δυσχερεῖς ἢ ἐπὶ τῆς γῆς. Θέλουσι κάμει εἰς τοὺς κόσμους ἐκεῖνους νέαν γεννεάν πλέον πεφωτισμένην, ἥς τὸ ἔργον ἔσται ἡ ἡ πρόδοσις τῶν ὀπισθοδρομησάντων ὄντων, ἅτινα κατοικοῦσιν αὐτοὺς, διὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ληρθέντων γνώσεων. Δὲν θέλουσιν

ἐξέλθῃ διὰ καλῆτερον κόσμον, εἰμὴ ὅταν δειχθῶσιν ἄξιοι τοῦτου καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως οὗ ἀξιωθῶσι τοῦ ἐντελοῦς καθαρισμοῦ. Ἐὰν ἡ γῆ δι' αὐτοὺς ὑπῆρξῃ καθαρτῆριον πῦρ, οἱ κόσμοι οὗτοι ἔσονται ἡ κόλασις αὐτῶν, ἀλλὰ κόλασις ὅθεν ἡ ἐλπίς ποτὲ δὲν ἀποβάλλεται.

λδ'. Ἐν ᾧ ἡ φυγαδευθεῖσα γεννεὰ ταχέως χάνεται, νέα γεννεὰ ἀνεγείρεται, ἥς αἱ ἐλπίδες θέλει βασιζονται εἰς τὸν Χριστιανικὸν πνευματισμόν. Ἡμεῖς λαμβάνομεν μέρος εἰς τὴν γενομένην μετάβασιν πρόχσμα τῆς ἡθικῆς ἀνανεώσεως τῆς ὁποίας ὁ Πνευματισμὸς δεικνύει τὴν ἔλευσιν.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΛΗΦΘΕΝΤΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

λέ. Ἡ βελτίωσις τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ οὐσιώδης σκοπὸς τοῦ Πνευματισμοῦ. Δὲν πρέπει νὰ ἐρευνήσῃ τις εἰμὴ ὅτι δύναται εἰς τὴν λογικὴν καὶ ἡθικὴν πρόδοδόν του νὰ συντείνῃ.

λς'. Ὁ ὄντως Πνευματιστὴς δὲν εἶναι ἀπλῶς ὁ πιστεύων εἰς τὰς ἐμφανίσεις, ἀλλ' ὁ ὠφελούμενος ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων διδασκαλίας. Ἡ πίστις δὲν ὠφελεῖ οὐδόλως ἐὰν αὕτη δὲν συντείνῃ νὰ γίνῃ βῆμα τι πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου καὶ δὲν βελτιώνῃ τὸν ἄνθρωπον διὰ τὸ καλὸν τοῦ πλησίου.

λζ'. Ὁ ἐγωϊσμὸς, ἡ ἑπαρσις, ἡ κενοδοξία, ἡ φιλοδοξία, ἡ φιλοκέρδεια, τὸ μῖσος, ὁ φθόνος, ἡ ζηλοτυπία, ἡ κακολογία εἶναι διὰ τὴν ψυχὴν δειλητήρια βότανα ἐξ ὧν πρέπει καθ' ἐκάστην ν' ἀφαιρῶνται τάφροι καὶ ἔχοντα ὡς ἀντιφάρμακον τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην.

λῇ. Ἡ πίστις τοῦ Πνευματισμοῦ δὲν εἶναι ὠφέλιμος εἰμὴ εἰς ἐκεῖνον περὶ οὗ δύναται νὰ εἴπῃ τις ἀξίζει περισσότερον μέρος ἢ χθές.

λθ'. Ὁ σπουδαίος, ὃν ὁ ἄνθρωπος πρᾶσάπτει εἰς τὰ ἐπίκαιρα ἀγαθὰ εἶναι καὶ ἐκ τῶν λόγων τῆς πίστεώς του εἰς τὴν

πνευματικὴν ζωὴν, εἶναι ἡ ἀκριβολία περὶ τοῦ μέλλοντος, ἥτις τὸν κάμνει νὰ ζητᾷ τὰς ἡδονὰς του εἰς τὸν κόσμον κορένων τὰ πάθη του καὶ τοι πρὸς βλάβην τοῦ πλητίου.

μ'. Αἱ θλίψεις ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι αἱ θεραπαίαι τῆς ψυχῆς, τὴν σώζουσι διὰ τὸ μέλλον, ὡς ὁδυνηρὰ χειρουργικὴ ἐργασία σώζει τὴν ζωὴν ἀσθενοῦς τινος· καὶ τῷ δίδει τὴν υἰεῖαν. Ἰδοὺ διατί εἶπεν ὁ Χριστὸς «Μικαριοὶ οἱ πενθοῦντες ὅτι αὐτοὶ ἔλεηθήσονται.»

μα'. Εἰς τὰς λύπας ὑμῶν παρτηρήτατε κάτω καὶ οὐχὶ ὄνω, προσέξατε εἰς τοὺς ὑποφέροντας· περισσότερον ἢ ὑμεῖς.

μβ'. Ἡ ἀπελπισία εἶναι φυσικὴ εἰς τὸν νομίζοντα ὅτι τὸ πᾶν τελειώνει διὰ τοῦ σωματικοῦ βίου, εἶναι ὅμως μοῖρα πρὸς τὸν ἔχοντα πίστιν εἰς τὸ μέλλον.

μγ'. Ὁ ἄνθρωπος συχνάκις εἶναι ὁ αὐτουργὸς τῆς ἰδίας δυστυχίας εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὡς ἀναμνησθῇ τὴν πηγὴν τῶν δυστυχιῶν του καὶ θέλει ἰδεῖ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπροβλεψίας του, τῆς ἐπάρσεώς του, καὶ τῆς φιλοκερδείας του, καὶ ἐπομένως τῆς παραβάσεώς του εἰς τοὺς θεοὺς Νόμους.

μδ'. Ἡ δέησις εἶναι ἔργον λατρείας, λατρεύειν τὸν Θεὸν εἶναι τὸ νὰ στοχάζηται τις εἰς αὐτὸν καὶ νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸν εἶναι νὰ συγκοινωνῇ με αὐτόν.

με'. Ὁ δεόμενος μετέστι καὶ πεποίθησιν εἶναι ἰσχυρότερος κατὰ τῶν πειρασμῶν τοῦ κακοῦ, καὶ ὁ Θεὸς πέμπει πρὸς αὐτὸν ἀγαθὰ Πνεύματα, ἵνα τὸν βοηθήσῃ, εἶναι βοηθεῖν, ἥτις πῶποτε ἀρνείται εἰλικρινῶς ζητηθεῖσα.

μς'. Τὸ οὐσιῶδες δὲν συνίσταται εἰς τὴν πολυχρονιότητα τῆς δεήσεως, ἀλλ' εἰς τὴν καλὴν δέησιν. Νομίζουσι τινὲς ὅτι πᾶσα ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὸ μακροχρόνιον τῆς δεήσεως, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου μέρους κλείουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὰ ἴδια σφάλματα. Ἡ δέησις εἶναι δι' αὐτοὺς ἀσχολία, ἐνασχόλησις χρόνου καὶ οὐχὶ σπουδὴ ἑαυτῶν.

μζ'. Ὁ ζητῶν παρὰ Θεοῦ ἄρσιν ἀποκρίων δὲν λαμβάνει

αὐτὴν εἰμὴ ἀλλάζων διαγωγὴν. Αἱ καλὰ πράξεις εἶναι ἡ καλύτερα τῶν δεήσεων, διότι αἱ πράξεις ἀξίζουσιν περισσότερον ἢ οἱ λόγοι.

μη'. Ἡ δέησις συσταίνεται ὑπὸ τῶν καλῶν Πνευμάτων, ζητεῖται δὲ ὑπὸ πάντων τῶν ἀτελῶν ὡς μέσον ἐλαφρόσεως τῶν ἀλγυδόνων των.

μθ'. Ἡ δέησις δὲν δύναται ν' ἀλλάξῃ τοὺς νόμους τῆς προνοίας, ἀλλὰ βλέποντα ὅτι ἀφορῶμεν αὐτὰ, τὰ πάσχοντα πνεύματα αἰσθάνονται ὀλιγώτερον βεβρυμμένα, εἶναι ὀλιγώτερον δυστυχῇ, ταῖς ἀνεγείρει τὸ θάρρος, ὑποκινεῖ εἰς αὐτὰ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξυψωθῇ διὰ τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἐπισκευῆς καὶ δύναται νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὰ ἐκ τῆς ἰδέας τῆς φαυλότητος. Οὕτω δύναται οὐ μόνον νὰ ἀνακουρίσῃ ἀλλὰ καὶ ἐλαττώσῃ τὰς ἐδύνας των.

ν'. Ἄς δέηται καθεὶς κατὰ τὴν πεποίθησίν του καὶ τὸν τρόπον, ὃν ἀρμοδιώτερον νομίζει, διότι οὐδὲν εἶναι ἡ μορφή, τὸ πᾶν εἶναι ὁ σκοπὸς, τὸ οὐσιῶδες, ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ καθαρότης αὐτοῦ, καλὸς στοχασμὸς μάλλον ἀξίζει οἱ εὐάριθμοι λόγοι, οἵτινες ὁμοιάζουσιν εἰς κρότον μύλης, καὶ ὅπου οὐδαμῶς εἰσέρχεται ἡ καρδιά.

νά'. Ὁ Θεὸς ἐπλασεν ἰσχυροὺς καὶ ῥωμαλέους ἄνδρας, ἵνα ᾖναι ἔρεισμα τῶν ἀδυνάτων· ὁ τὸν ἀδύνατον καταθλίβων ἰσχυρὸς εἶναι κατηραμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, συχνάκις παιδεύεται εἰς τὴν ζωὴν ταύτην μὴ παραβλαπτομένου τοῦ μέλλοντος.

νε'. Ἡ τύχη (τὰ πλούτη) εἶναι παρακαταθήκη ἥς τινος ὁ κάτοχος δὲν εἶναι εἰμὴ ὁ ἐπικαρπωτής, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὴν φέρει σὺν αὐτῷ μετὰ θάνατον, θέλει δόσῃ αὐστηρὸν λογαριασμόν τῆς χρήσεως, ἣν ἔκαμεν.

νγ'. Ἡ εὐτυχία εἶναι δοκιμὴ πλέον ὀλισθηρὰ τῆς δυστυχίας, διότι εἶναι πειρασμὸς πρὸς τὴν κατάχρησιν καὶ τὴν κρεπάλην καὶ διότι εἶναι δυσκολώτερον νὰ ᾖναι τις ματριόφρων ἢ ἐγκαρτερικὸς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

νεται ἐκ τῶν ὀλικῶν ἡδονῶν εἶναι μᾶλλον ἄξιος λύπης ἢ φθόγου, διότι πρέπει νὰ ἰδῶμεν τὴν ὑποστροφὴν. Ὁ Πνευματισμὸς διὰ τῶν τρομερῶν περὶ δειγμάτων τῶν ζησάντων καὶ ἐρχομένων, ἵνα ἀνακκλύσῃ τὴν τύχην τῶν, δεικνύει τὴν ἀληθειαν τῶν λόγων τούτων τοῦ Σωτῆρος Ἡμῶν «ὁ ἐξυψούμενος καταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινούμενος ἐξυψωθήσεται.»

νε'. Ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι ὁ ὑπέρτατος νόμος τοῦ Θεανθρώπου «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ὡς ἀδελφοί» — ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν, συγχώρει τοὺς ἐχθρούς σου, — μὴ ποιήσης εἰς τοὺς ἄλλους ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ σοὶ γίνη' » Πᾶν τοῦτο συγκεφαλαιούται εἰς τὸν λόγον εὐσπλαγχνίας.

νε'. Ἡ εὐσπλαγχνία δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, διότι εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία διὰ τοῦ νοῦς, διὰ τῶν λόγων καὶ διὰ τῶν πράξεων, ὁ ἐπισεικὴς διὰ τὰ σφάλματα τοῦ πλησίον εἶναι ὁ κατὰ τὴν ἰδέαν εὐσπλαγχνος, εὐσπλαγχνος κατὰ τοὺς λόγους, οὐδὲν λέγων, ὅπερ δύναται νὰ βλάψῃ τὸν πλησίον του, εὐσπλαγχνος κατὰ τὰς πράξεις, ὁ τὸν πλησίον του βοηθῶν κατὰ τὰς δυνάμεις του.

νε'. Ὁ πτωχὸς, ὅστις μοιράζει τεμάχιον ἄρτου μὲ ἄλλον ἔτι πτωχότερον αὐτοῦ εἶναι εὐσπλαγχνικώτερος καὶ ἀξιεπαινος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Θεοῦ μᾶλλον τοῦ δίδοντος τὸ περιττὸν ἀνευ στερήσεως οὐδεμιᾶς.

νη'. Ὅστις τρέφει κατὰ τοῦ πλησίον του αἰσθήματα δυσμενείας, μίσους, ζηλοτυπίας, καὶ μνησικακίας εἶναι ἀσπλαγχνος, ψεύδεται καλῶν ἑαυτὸν Χριστιανὸν καὶ ἐξυθρίζει τὸν Θεόν.

νη'. Ἄνθρωποι πάσης φυλῆς, πάσης αἰρέσεως καὶ παντὸς χρώματος πάντες ναὶ πάντες εἰσθε ἀδελφοί, διότι ὁ Θεὸς καλεῖ πάντας πρὸς αὐτὸν, ἐναγκαλισθῆτε λοιπὸν οἷος δήποτε ἤθελεν εἶσθαι ὁ τρόπος τῆς λατρείας καὶ μὴ ἀναθεματίζεσθε, διότι ἡ ἀρὰ εἶναι ἡ ἀθέτησις τοῦ νόμου τῆς εὐσπλαγχνίας προκυρηχθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ.

ξ'. Διὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ οἱ ἄνθρωποι εἶναι εἰς αἰώνιον πᾶν,

διὰ τῆς εὐσπλαγχνίας θέλουσιν εἶσθαι ἐν εἰρήνῃ. Ἡ εὐσπλαγχνία οὕσα ἡ βάσις τῆς ἐγκαταστάσεώς των δύναται μόνῃ νὰ θεμελιώσῃ τὴν εὐτυχίαν των εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ αὐτὴ μόνῃ δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς εὐτυχεῖς διὰ τὸ μέλλον, διότι εἰσκληθεὶς ὑπονοουμένων πάσας τὰς ἀρετάς, αἵτινες δύνανται νὰ τελειποιήσωσιν αὐτοὺς. Διὰ τῆς ἀληθοῦς εὐσπλαγχνίας τῆς διδασκείας καὶ ἀσκηθείας ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ πλέον δὲν θέλει ὑπάρχει ἐγωῖσμος, ἔπαρσις, μίσος, ζηλοτυπία, κακολογία, ὅχι πλέον ἄτακτος ἀφοσίωσις εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου. Ἴδου διατὶ ὁ Χριστιανικὸς Πνευματισμὸς ἔχει ὡς ἀξίωμα «ἀνευ εὐσπλαγχνίας οὐδεμία σωτηρία»

Ἀπιστοι! Δύνασθε νὰ περιπαίζητε τὰ Πνεύματα, νὰ σκώπητε τοὺς πιστεύοντας εἰς τὰς ἐμφανίσεις των, γελᾶσατε λοιπὸν ἐὰν τοῦτο τολμᾶτε τοῦ ἀξιώματος τούτου, ὅπερ διδάσκουσι καὶ τὸ ὅποῖον εἶναι ἡ ἰδία σας ὑπεράσπισις, διότι ἐὰν ἡ εὐσπλαγχνία ἐγένετο ἄφαντος ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς οἱ ἄνθρωποι ἤθελον καταξεσχίζεσθαι καὶ ὑμεῖς ἴσως ἠθέλετε εἶσθε τὰ πρῶτα θύματα. Δὲν εἶναι μακρὰν ὁ καιρὸς καθ' ὃν τὸ ἀξίωμα τοῦτο σφῶς προκηρυχθὲν ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τῶν Πνευμάτων θέλει εἶναι ἐνέχυρον σωτηρίας καὶ τίτλος ἐμπιστοσύνης πρὸς πάντας ἐκείνους, οἵτινες τὸ ἔχουσιν ἐγκεχωρημένον εἰς τὴν καρδίαν.

Πνευμά τι εἶπεν, περιεπαίχθησκον αἱ στρεφόμεναι τράπεζαι, ποτὲ ὁμως δὲν θέλουσι περιπαίξῃ τὴν σοφίαν καὶ ἠθικὴν, ἥτις ἐξ αὐτῶν πηγάζει. Τῶντιν εἵμεθα μακρὰν σήμερον, μετὰ τινὰ ἔτη μόνον τῶν πρώτων ἐκείνων φαινομένων, ἅτινα διὰ στιγμὴν τινα ἐχρησίμευσαν ὡς διατκέδασις εἰς τοὺς ἀργοὺς καὶ τοὺς περιέργους. Αὕτη ἡ ἠθικὴ λέγετε ὑμεῖς εἶναι πεπαλαιωμένη, τὰ πνεύματα ἔπρεπε τούλαχιστον νὰ ἔχωσιν ὀλίγον πνεῦμα, ἵνα μᾶς δόσωσι νεόν τι (εὐφυὲς ἔκφρασις πλείστων κριτικῶν!). Τόσον καλύτερον ἐὰν ἦναι πεπαλαιωμένη, τοῦτο μάλιστα δεικνύει, ὅτι εἶναι παλιὸς χρόνος, καὶ οἱ ἄνθρωποι

εἶναι περισσότερον ἔνοχοι μὴ ἐκτελέσαντες τοῦτο, διότι μόναι ἀλήθειαι εἶναι αἱ αἰώνιαι.

Ὁ Πνευματισμὸς τοῖς ἀναμνησκει αὐτὴν οὐχὶ δι' ἀνακαλύψεως μεμονωμένης καὶ ποιηθείσης εἰς ἓνα ἄνθρωπον, ἀλλὰ διὰ τῆς φωνῆς αὐτῶν τῶν Πνευμάτων, ἅτινα ὅμοια μετὰ τὴν τελευταίαν σάλπιγγα κραυγάζουσι, πιστεύσατε ὅτι οἱ καλούμενοι τεθνεώτες ζῶσι μᾶλλον ἢ ὑμεῖς, διότι βλέπουσιν ὅ,τι δὲν βλέπετε, καὶ ἀκούουσιν ὅ,τι δὲν ἀκούετε, ἀναγνωρίσατε εἰς τὰ μετ' ὑμῶν συναναστρεφόμενα πνεύματα τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, καὶ ὅσους ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαπήσατε καὶ νομίζετε ἀπολωλότας ἄνευ ἐπιστροφῆς, ἅθλιοι οἱ πιστοῦντες ὅτι τὸ πᾶν διὰ τοῦ σώματος τελειώνει, διότι θέλουσι μεταπεισθῆ σκληρῶς, δυστυχία εἰς τοὺς ἐλλείποντας εὐπλαχνίας, διότι θέλουσιν ὑποφέρει πᾶν ὅ,τι ἕνεκεν αὐτῶν οἱ ἄλλοι ὑπέμεινον, ἀκούσατε τὴν φωνὴν τῶν δυστυχούντων, οἵτινες λέγουσιν ἡμεῖς ὑποφέρομεν, διότι παρεγνωρίσαμεν τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀμφιβάλλομεν τῆς ἀπεράντου εὐσπλαχνίας του, ὑποφέρομεν ἕνεκεν τῆς ἐπάρεσως, τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τῆς φιλαργυρίας καὶ πάντων τῶν κακῶν παθῶν, ἅτινα δὲν ἠδυνήθημεν νὰ χαλινώσωμεν, ὑποφέρωμεν διότι κακὸν ἐπράξαμεν εἰς τοὺς ὁμοίους μας λησμονήσαντες τὸν νόμον τῆς εὐσπλαχνίας.

Ἄπιστοι, εἶπατε ἔάν τοιαύτη διδασκαλία εἴναι γελοία, ἔάν ᾗναι κακὴ ἢ καλὴ. Πραγματοῦντες αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς κοινωνικῆς τάξεως, εἶπατε ἔάν οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ἤθελον τὴν θέσει εἰς πρᾶξιν, θέλουσιν εἰσθαι εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς βελτίονες ἢ χεῖρονες.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

Ἀλλόκοτον, παράξενον, καὶ ἀνόητον, βεβαίως κατ' ἀρχὰς φαίνεται τὸ φαινόμενον τῶν στρεφόμενων τραπέζων, ἀλλόκοτον διότι ἡ τοῦ Βολτέρ, Κονδελιάκι, καὶ Περρυδὸν φιλοσοφία ἀπέδειξεν, κατὰ τινὰς τὴν ὑπαρξίν ἀπλὴν καὶ μόνην τῆς ὕλης,

παράξενον κατ' ἄλλους, διότι ἀδημονοῦσι νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ψυχὴ τεθνεώτος δύναται νὰ συκοινωνήσῃ μετὰ ἡμᾶς, ἀνόητον διότι τινὲς νομίζοντες ἑαυτοὺς ἐνδοξωτάτους δὲν παραδέχονται τοὺς λόγους τῶν ἄλλων καὶ πιστεύουσιν ὅτι ὁ Θεὸς, ἐὰν ὑπάρχῃ, ἐπλάσῃ τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ζῇ μόνον ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν ζώου, καὶ ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐμφάνισις τεθνεώτος, τὰς μωρίας ταύτας κατέστρεψε λέγουσιν ἡ φιλοσοφία τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ἐμφανίζονται οἱ τεθνεώτες ἁ. ἁ. ἁ. εἶναι ἀληθῶς γελοῖον, δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ τὴν ἐμφάνισιν Πνευμάτων, διότι ὁ νοῦς μου δὲν ἐννοεῖ ταῦτα, τέλος δὲν τὴν παραδέχομαι διότι... διότι δὲν δύναμαι νὰ τὴν παραδεχθῶ Σκώληκες, οἵτινες θέλουσι νὰ ἐρευνήσωσι τὰ μυστήρια τῆς θεότητος. Ἀλλ' ἂς ἐλθωμενεῖς τὰ γεγονότα.

Πλείστοι τῶν παλαιῶν καὶ νέων περιφήμων ἀνδρῶν παρεδέχοντο τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν νῦν οὕτως εἰπεῖν Πνευμάτων. Ὁ Ὀμπρος παριστάνει θεοὺς καὶ θεὰς ἀόρατους συμβούλους τῶν ἡρώων. Πρὸς τὸν σοφώτατον Σωκράτην ἐφάνητο ὅτι δαίμων ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτοῦ. Ὁ Τάττος ὑπῆκουσεν εἰς τὸ οἰκεῖον αὐτοῦ πνεῦμα. Ὁ Σακροδόσκος ἐδίδχετο ὅτι οἱ ὑπὸ τὴν σελήνην κόσμοι ὑπὸ τῶν Πνευμάτων ἐκατοικούντο, καὶ Φραγκίσκος ὁ ἐξ Ἀσκολης εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Δάντηδος ἐγενέκευ ταύτην τὴν διδασκαλίαν. Ὁ Μίλτων ἀναφέρει κεκρυμμένης φωνᾶς ἀκουσμένας μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ· εἰς τὰ Πνεύματα ἐπίστευεν ὁ Μοζάρτ, ὁ Ναπολέον, ὁ Βάβρον καὶ ἄλλοι ἀπειράριθμοι παλαιοὶ καὶ μεταγενέστεροι (1). Παρατηροῦντες τὴν φύσιν βλέπομεν ὅτι αὐτὴ προβαίνει οὐχὶ διὰ πηδημάτων, ἀλλὰ τακτικῶς εἰς τὰς πλάσεις τῆς, ἐκ τῶν ὀρυκτῶν ὕλη παθητικῆ καὶ στέρηνος ἐρχόμεθα εἰς τὰ φυτὰ ὅπου ἐρρίσκομεν κίνησιν τινα, σερρὰν αἰσθημάτων, ἔπειτα ἀπαντῶμεν τὰ ὄστρακα καὶ τὰ κοράλλα καὶ ἀμφιβάλλομεν ἔάν πρέπει νὰ κατατάξωμεν αὐτὰ εἰς

τὸ ζῶικόν ἢ τὸ τῶν φυτῶν βασιλείον· εἰσέτι ἡ μετάβασις μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ζῶων συμβαίνει δι' ἀσαλεύτου τάξεως, οὕτω τὸ δακτύλιον ὕπερ ἐνώνει τὰ πτηνὰ εἰς τὰ ἐπίγεια ζῶα προσωποποιεῖται διὰ τοῦ στρουθοκαμήλου, μεταξὺ τῶν ἐπιγείων ζῶων καὶ τῶν θαλασσίων εὐρίσκονται τὰ ἀμφίβια καὶ οἱ πίθηκες εἶναι τὸ σύνορον μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ζῶων· Λοιπὸν ἐὰν οὕτω φαίνεται τακτοποιημένη ἡ διάβασις τῶν ἀναμνησθέντων ὄντων, πῶς δυνάμεθα νὰ νομίσωμεν ὅτι μένει κενὸν τὸ μέγιστον χάσμα μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ; Διὰ τὰς θείας οὐσίας δὲν θέλομεν νομίσαι διαφόρους μεταξὺ αὐτῶν; Ὁ Θεὸς δὲν διαφέρει τῶν ἀγγέλων; Οἱ ἄγγελοι δὲν ἔχουσι μεταξὺ αὐτῶν τάξεις; Ἰσως αἱ ἐμφανίσεις εἶναι γέννημα τῆς φαντασίας, ὅμως ἡ διάφορος πίστις ἀδιακόπως πρεσβευθεῖσα ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας παρ' ἀνθρώπων διαφόρου θρησκείας, πολιτισμοῦ καὶ γνώσεων, ἔπρεπε νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν φιλοσόφων. Εἰς τὴν Ἰερὰν Γραφὴν εὐρίσκονται φαρμακείαι σκιαι, κακὰ πνεύματα καὶ ἀγαπητοὶ ἄγγελοι, δεικνύει δὲ τρανώτερον τὴν ὑπαρξίν τῶν πνευμάτων ἢ συναναστροφὴ μὲ τὸν Θεὸν διὰ μέσου τῶν ἀγγέλων τοῦ Ἀδὰμ, Καὶν, Νῶε, Ἀβραάμ, Ἰσακ, προσέτι δὲ γίνεται φανερώτερον ἐκ τῶν τριῶν ἀγγέλων παρουσιασθέντων εἰς τὸν Ἀβραάμ (Γεν. κεφ. 18.ον στίχ. 2 καὶ ἀκολ.) ἐκ τῶν ἐνυπνίων τοῦ Ἰακώβ (Γεν. κεφ. 28.ον στίχ. 10 καὶ κεφ. 33.ον στίχ. 1 καὶ ἀκολ.) ἐκ πάσης τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰωσήφ (Γεν. κεφ. 37.ον ἕως κεφ. 41.ον). Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἀγγέλου τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Μωϋσέα (Ἑξοδ. κεφ. 3.ον στίχ. 2 καὶ ἀκολ. καὶ κεφ. 4.ον δλόκληρον) ἢ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθεῖσα ἐκδοποίησις πρὸς τὸν Μωϋσέα τῶν ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου ἐπερχομένων πληγῶν (Κεφ. 6.ον δλόκληρον) καὶ τελευταῖον, ὅπερ καὶ σπουδαιότερον ἢ τρομερὰ δύναμις τῶν Αἰγυπτίων μάγων (κεφ. 7.ον στίχ. 11 καὶ ἀκολ.) περὶ τῶν σκηνῶν καὶ φαντασμάτων ἔχομεν τὸ φρικτὸν παράδειγμα τοῦ Βασιλέως Σαοῦλ (Βασιλ. Βιβλ. α. κεφ. 28.ον στίχ. 3 καὶ ἀκολ.) Ἰσως ταῦτα δὲν ἀρκοῦσιν; ἔχομεν τὸ πρᾶγμα τοῦ Ἰωβ καὶ τὴν δυνάμιν Θεοῦ θέλοντος

τῶν κακῶν Πνευμάτων, ἔχομεν τὴν ἀνύψωσιν ἄνω εἰς τὸν ἄερα τοῦ μάγου Συμεῶνος. Ἀναφέρει προσέτι ἡ Ῥωμαϊκὴ ἱστορία τὸ παράδειγμα τοῦ Βρούτου, ὅστις εὐρίσκόμενος εἰς ἐκστρατεῖαν τινα τὰς δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶδε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν του, κεκλεισμένων οὐσῶν τῶν θυρῶν φάσμα τι ὅπερ τῷ προεῖπε τὸν θάνατόν του, καὶ ἐρώτησας αὐτὸ περὶ τοῦ ὀνόματος του, ἀπήντησεν εἶμαι τὸ κακὸν σου Πνεῦμα. Ὁ Πνευματισμὸς εἶναι λαμπρὸς ὥς τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου· οἱ συνειθισμένοι εἰς τὸ φῶς τοῦτο τὸ θαυμάζουσι καὶ ἀκολουθοῦσιν τὴν ὁδηγίαν του· οὗτοι εἶναι οἱ πιστοί, οἱ δὲ ἄπιστοι ἐκθαμβούμενοι ἐκ τῆς λαμπρότητος αὐτοῦ καὶ τυφλονόμενοι λέγουσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει. Φιλοσοφικοὶ ἐξουθενόουσι τὰς ἰδέας τοῦ Σωκράτους ἡγοῦν τοῦ μεγίστου Φιλοσόφου τοῦ Κόσμου, ἄθλιοι! ἀγνοοῦσιν ἐὰν αὐτοὶ ὑπάρχωσι καὶ θέλουσι νὰ κρίνωσι περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἄλλων, ἃς ἐνθυμηθῶσι ὅμως ὅτι ὁ προφέρων τὸν λόγον ἀδύνατος, ἐκτὸς τῶν ἀπλῶν μαθηματικῶν, εἶναι μωρὸς, ἃς ἐνθυμηθῶσι ὅτι δι' ἐβδομήκοντα ἑκατονταετηρίδας αὐτὴ ἡ πίστις εἰς τὰ Πνεύματα ὑπῆρξεν, ὅτι Ἕλληνες, Πέρσαι, Ῥωμαῖοι, Γαλάται οἱ τῆς Σερματίας, Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας λαοὶ ἐπίστευον καὶ ἔτι περισσότερον πιστεύουσι, ὅτι ἐν ψεύδος δὲν δύναται νὰ διαδοθῇ ἀπὸ ἔθνος εἰς ἔθνος, ἀπὸ λαὸν εἰς λαὸν, ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶνα, ἀμετάβλητον καὶ ἀμετάτρεπτον, προσέτι ὅτι τὰ πυρὰ τῆς ἱεροκρισίας ἀντὶ νὰ ἀδυνατίσωσι τὴν πίστιν ἐκείνην, ἐκραταίωσαν αὐτήν, τοῦτο λοιπὸν ἀποδεικνύει, ὅτι ἐὰν ἡ ὑπαρξὶς τῶν Πνευμάτων ἦτο ψεῦδος δὲν ἡδύνατο νὰ διαρκέσῃ περισσότερον ἐνὸς ἢ καὶ δέκα ἐτῶν, καὶ τέλος ὅτι 3 ἑκατομύρια Πνευματιστῶν, 66 ἑταιρίαι καὶ τοῦλάχιστον 1000 συγγράμματα δὲν ἤθελον κατὰ τὸ 1862 βασιζεσθαι εἰς τὸ ψεῦδος, ἃς ἐνθυμηθῶσι τέλος ὅτι πᾶσαι αἱ μεγάλαι ἐφευρέσεις καὶ ἀλήθειαι ἀπὸ Σωκράτους ἕως εἰς τὸν Μέσμερ, ἀπὸ τὸ 489 πρὶν Χριστοῦ ἕως τὸ 1862 μετὰ Χριστόν, πᾶσαι αὗται

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΙΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Νομίζω ὅτι ταῦτα ἀρκοῦσι, διότι τὰ παραδείγματα τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως, ἅτινα ἀνεφέραμεν καὶ οἱ λόγοι τῶν φιλοσόφων εἶναι καταπειστικοί, τὰ μὲν διὰ τοὺς Χριστιανούς, οἱ δὲ διὰ τοὺς πεπαιδευμένους ἄνδρας. Αὕτη δὲ ἡ Ἐπιστήμη τοῦ Πνευματισμοῦ δεικνύει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ἰσχύον, τὴν μεγαλότητα καὶ τὴν ἀπέραντον εὐσπλαγχνίαν καὶ παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον καὶ ἡ ἐλπίς μελλούσης κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως θεραπεύουσι καὶ ἡσυχάζουσι τὴν ἀνθρώπινον καρδίαν, ἥτις ἐπὶ τοσούτον χρόνον πλανηθεῖσα ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Πνευματισμοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀληθοῦς θρησκείας τοῦ Θεοῦ, τῆς θρησκείας, τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς ἀγάπης.

A. K.

Τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1862. Ἐ. Ν.

Χριστὸς Κοιμώμενος

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**